

Første del: Klenodier

1. Mariehøns

Her står han, med sine lyse lokker, med sin brune hud. Og alt er forandret. Solens stråler mod de gule mursten blænder ham og han kniber øjnene sammen. Den tunge varme har dæmpet alle lyde på vejen udenfor. Her i haven er græsset slidt, men stadig grønt, buskene står med hængende skuldre, de må vente til far vander dem i aften. Det er så varmt at Hund piber. Men han hører ikke rigtig efter. Her står han, med briller der glider ned ad næsen på grund af varmen. Men ikke kun. Varmen og lyset får hele verden til at flimre, men der er mere end det. Han kan høre mor rumstere i huset, gad vide, hvad hun laver i denne varme? Denne varme, den skrigende sol. Shortsene klæber mod benene, T-shirten er tung af hans vrede og afmagt. Han sveder og kan mærke at noget er anderledes. Noget i ham er anderledes. En følelse. En stemning. Det er som om solen er blevet mere intens, varmen er blevet skruet et hak op. Lydene er dæmpede, her er næsten stille som om natten og Hund er forsvundet. Han er alene i haven. Græsset er blevet intens grønt, husets mursten er gloende gule og hans hud klør, som om han er blevet stukket af tusinde bier. Han kan huske, da han blev stukket af en bi sidste sommer, først gjorde det ondt, så hvælvede et lille bjerg af hud op, hvor bien havde stukket. Og så begyndte det at klø. Det er det samme nu, bare gange tusinde mere. Men han er ikke blevet stukket af en bi. Han er blevet forrådt.

Han bliver vækket af mor før hun tager på arbejde. Han kravler ud af sengen og glæder sig til endnu en dag med sol, varme og en dag, hvor han ikke skal i børnehaven. Han kan godt være alene hjemme de par timer, smiler mor bredt. I køkkenet står der en portion havregryn, med mælk og sukker. Han spiser hurtigt og ser sig omkring i køkkenet, hvor der er rent og lyst og køligt. Alle flader er rene og der dufter af æbler. Han hører bilen starte i garagen, han er alene i det store hus. Han hopper ned fra stolen og løber ind i stuen, hvor mor har tændt for båndoptageren, han skal blot trykke på PLAY og så kommer det der nummer, han hører hver morgen. Far spoler frem til nummeret før han tager på arbejde og mor skruer lyden op, så han bare skal starte båndet. Musikken strømmer ud i huset og han skråler med på sangen og mens han synger sætter han sig ned ved spisebordet og begynder at tegne. Det gør han hver morgen før han skal i børnehaven, men i dag kan han tegne længere tid. For han har sommerferie. Storebror er på feriekoloni, hvad det så end er, så de næste timer har han for sig selv. Han tager den sorte blyant og tegner en skæv sol der smiler med store kluntede tænder. Den skal farves gul og det skal gøres omhyggeligt og indenfor stregerne. Han presser tungen ud i kinden og fører med små koncentrerede strøg den gule blyant frem og tilbage. Og lidt efter lidt bliver solen gul og varm. Ligesom den udenfor om snart vil være det.

Han retter på brillerne og rækker ud efter den grønne og tegner et kraftigt lag saftigt græs. Han overvejer situationen og kan lige nå en flagstang med en rød dut på toppen før han skal hen og vende båndet. Han kan selv vende båndet og starte det, han smiler ved tanken og nu da han har fem sange, kan han slappe af og ikke sjuske med tegningen. Huset bliver gult med sort tag og lilla gardiner. Han arbejder, med energi og mod og konsekvens. Hund står med tungen ud af flaben og så mangler han kun himmelen. Den store blå himmel med en enkelt sky. Nej to i dag. Eller? Den store blå himmel uden en sky på og solen er meget gul i dag. Han tager sig god tid. Himmelen tager sin tid at lave. Han er begyndt at svede. Hans pande er rynket og tungen stikker lidt ud imellem hans tænder. Han kan mærke sin hånd knuge blyanten og han ved godt, at den om lidt vil glide fra ham fordi han sveder, men han kan lige nå lidt mere. Himmelen er ved at tage form. Nu mangler han kun lidt over halvdelen. Han lægger blyanten, går hen og vender båndet en gang til. Så går han ud i køkkenet, tager et glas mælk, går tilbage til arbejdet. Han nynner med på sangene som han har hørt mange gange før, arbejder stædigt og vedholdende med denne morgens projekt, som snart er færdigt. Der mangler kun en tredjedel nu, men han sjusker ikke. Han bevarer roen og får omsider gjort verden færdig. Han smider blyanten og ser på papiret. Skorstenen på huset er skæv, flagstangen er tyndere på midten, men farverne er perfekt lagt på. Intet sted har han brudt stregerne. Han er glad og stolt. Han læner sig tilbage i stolen og lader sine fødder lave en trommehvirvel på stolebenene. Færdigt arbejde, selv tak, hvisker han og smiler fordi far har lært ham at sige færdigt arbejde og selv tak.

Da mor kommer hjem kan han høre hende kalde. Han har leget med Hund i haven og er allerede svedig selvom solen ikke er helt oppe på himmelen endnu. Mor har købt en is til ham og han ser at hun smiler til ham, med det der smil der gør alle mennesker glade, selv den dumme nabo og hans tykke kone smiler igen, når de ser det der smil. Sæt dig ned i stolen og spis den, så du ikke spilder over det hele, siger hun. Han sætter sig ned og ser på hende. Hendes lyse hår er sat op, så hun ligner hende fra fjernsynet og hendes kinder er røde og hun dufter af æbler. Hun har den hvide uniform på endnu og han ser på det røde kors på brystet. Han mærker stoltheden komme brusende. Hans mor hjælper syge mennesker, syge mennesker ligesom morfar. Han griner til hende og viser hende dagens tegning, den er blevet rigtig god. Han kan se farverne give genlyd i hendes uniform, blå, grøn, gul der ligesom sommerfugle danser rundt på hende. Hun ser på tegningen og smiler skævt, ser på ham, spørger hvordan det gik i dag, med at være alene i så mange timer. Han ser på hende, siger, at han jo er voksen og at han ikke var bange. Mor griner, aer ham på kinden, tager tegningen, åbner skuffen og tager mappen, hvor alle de andre tegninger er sat i. Han kan se at, hun sætter dagens verden i til sidst og så bladrer hun alle de andre hurtigt igennem (han ved ikke, hvor mange der, over hundrede?) og blå, grønne og gule farver lyser hende ansigt op. Hun lukker mappen, lægger den i skuffen igen, mens hun drejer ansigtet mod ham og sender ham et smil, et skævt smil der siger, at alt er okay uanset, hvad andre siger.

Haven lugter af blomster, solen er begyndt sin vandring, han kan høre en plæneklipper og en hund gør inde hos naboen. Hund ligger og ser på ham, logrer, følger hans planløse bevægelser rundt i haven. Han er på jagt, ved ikke helt efter hvad, men som indianer bliver man ikke overrasket. Mor har bundet et smalt stykke rødt stof om hans hoved og har sat en fjer, han fandt for et par dage siden under træet nede ved Hunds hus, ned bag stoffet, så nu kan de bare komme an...de onde kommunister. Han lister rundt om hjørnet ved garagen, sætter tæerne ned i græsset først, ser sine tæer røre græsset blidt, lader det første af foden sænke sig lydløst nedover græsset og til sidst hælen, stille og roligt, ingen panik, ned i græssets kølige strejf, ligesom indianerne i de film, han ser med far søndag eftermiddag. Han stirrer hårdt ned mod rosenbusken. Dernede, ved han, er de. Fjenderne. De gemmer sig bag buske og spoinerer. Og i dag vil han have ramt på dem. Han lister sig tilbage til huset, dukker sig ned under vinduerne i stuen, sniger sig ind i stuen og piler ud i gangen og ned til sit værelse. Gardinet er trukket halvt for, sengen er redt og vinduet står åbent. Han ser sig omkring efter spor på, at fjenderne har været her, men alt er som da han forlod det. Henne ved skrivebordet står der et gevær og han overvejer et kort sekund at tage det, men ombestemmer sig og hopper hen til sengen, dykker ned og hiver sin bue og pil ud fra skjulestedet.

Onkel købte dem i Amerika til hans fødselsdag, men først i dag får han rigtigt brug dem. Han sætter buen fast over skulderen, tager pilene i den ene hånd og så er han på jagt. Han lister ned af gangen, skæver ind i stuen og stiller sig hen foran det store spejl og ser på spejlbilledet, om tingene er som de skal være. Indianerfjeren og båndet sidder perfekt på det lyse hår. Brillerne er ikke så indianeragtige, men det går nok. Han retter lidt på den hvide T-shirt og shortsene, mens han skærer ansigter og laver grimasser der kan skræmme en bjørn væk. Og så suser han igennem stuen, ud i haven, mens han hyler højt. Han løber hen mod rosenbusken og imens han nærmer sig flår han buen af skulderen, lægger en pil på strengen og tager sigte. Hund stirrer på ham, rejser sig og løber hen til ham, mens han løber i zigzag mod rosenbusken. I det han skal til at skyde, ser han noget rødt bevæge sig. Han stopper brat op, mærker Hund fjerne benene under sig. Han falder tungt og slår håndleddet, men indianere græder ikke. Hund slikker ham i hovedet og han skubber til den, imens han stirrer stift hen imod rosenbusken. Der er et eller andet rødt der bevæger sig. Han rejser sig går tættere på. Han har glemt alt om bue og pil og Hund. Han når helt hen til rosenbusken og ser, at det røde ikke er et dyr, men flere. Der kribler og krabler. Så mange har han ikke set samlet på et sted før.

Han bevæger hånden hen mod busken og lader en, to, tre mariehøns kravle op på sin håndflade. Det kilder, når de går. Han løfter hånden helt op til ansigt, så tæt op til øjnene som brillerne tillader det. De er søde. Han har selvfølgelig set mariehøns før, men ikke helt så mange på en gang.

Han kan godt lide, når de flyver. Så ser det ud som om de tegner røde streger i luften. Han står lidt og ser på hånden, sætter den ned til rosenbusken og skubber dem blidt hen på busken igen. Han ser på busken, vender sig halvt om og klør Hund på hovedet. Han

drejer sig om mod rosenbusken igen, stirrer på mariehønsene, klør Hund på hovedet og tager så en beslutning.

Inde under vasken i køkkenet står et syltetøjsglas. Han åbner skabet, forsøger at tage det uden at larme for meget. Mor må ikke vide noget. Han griber fat om glasset, får det sikkert ind under T-shirten. Han lusker ud af køkkenet, ser sig om i stuen, men mor er der ikke. Han stopper op og lytter. Hun er ikke i bryggerset, han går forbi spisebordet, stikker hovedet ud i gangen og lytter. Hun er ikke på hans værelse, men han kan høre hende tale inde i soveværelset. Han lister hen mod soveværelset, med ørene på stilke. Hvem taler hun med? Det lyder ikke som når hun taler med far, hvem er det så? Og hvorfor taler hun i telefon i soveværelset? Han nærmer sig døren, han kan stadig ikke forstå, hvem hun taler med. Hendes tonefald er dæmpet, men bestemt, ligesom når hun forklarer ham, hvorfor man ikke må løbe ud på vejen. Så bliver der stille og han hører skridt der hastigt nærmer sig døren. Han bliver så forskrækket, at han taber glasset, men det rammer hans fod og går ikke i stykker. Han hyler, bøjer sig ned og snupper glasset, vender sig om og løber ned ad gangen, ind i stuen og ud i haven, hvor han løber om til garagen og gemmer sig bag skraldespanden. Han er forpustet, han sveder, er sikker på at han har gjort et eller andet han ikke må. Han sniger sig hen til hjørnet, hvor garagen og huset mødes og ser hen mod terrassedøren. Mor står og ser på ham. Hun ser ikke vred ud, hun smiler, hun har røde kinder, men han går alligevel hen mod hende med øjnene klinet mod græsset.

Hvad har du lavet med din fod, spørger hun

Han kigger på sin fod og ser, at den er bulet op lige over storetåen. Han bliver rød i hovedet, mumler at han slog foden lige før. Mor sætter sig ned foran ham og puster på foden og spørger, hvad han skal med glasset. Han skæver op til hende og siger, at det er en hemmelighed, det må han ikke sige for Hund. Hun ler og siger at Hund er da en værre en og så går hun ind i stuen efter et glas saftvand til ham. Han ser lettet hen på Hund der logrer med halen, Hund sladrer ikke. Mor kommer med saftvandet, han bæller det, har glemt alt om telefonsamtalen. Han er igen totalt fokuseret på sit mål. Han retter på det røde bånd og fjeren, går så hen og samler sin bue og pil op.

Solen er blevet rigtig varm nu, han kan lugte nyslået græs. Himmelen er mere blå end på hans tegning. Han sveder nu, men er ikke forpustet mere. Han går helt hen til rosenbusken, ser på mariehønsene. Der er ikke så mange nu, men stadig en del. Han stikker hovedet hent hen til bladene, ser de grønne blade helt tæt på. Han kan se fine streger i bladene, han tager et blad mellem tommelfingeren og pegefingern. Bladet er glat, men køligt. Han presser sin tommelfinger ned i det og mærker den kølige saft fra bladet. Han snuser til sin finger. Det dufter mærkeligt, men ikke adr. Han slikker på fingeren og synes det smager af sommer og fugtig jord. En mariehøne kravler hen over bladet og han stirrer på den.

Han tøver og plukker så et par blade af rosenbusken og putter dem ned i glasset, drejer så rundt, tager et par håndfulde af det grønne og ikke så saftige græs, smider det i glasset

ned til bladene. Han ser hen mod huset som står dampende gult og forladt. Mor er gået ind i huset igen for at ringe? Lave håndmadder? Læse blade?

Han tager et par af de orange roser og lægger dem ned til bladene og græsser. Han lægger sin hånd hen over åbningen og ryster glasset, så tingene bliver blandet lidt rundt, ligesom når far blander det de voksne nu end drikker til fester.

Han tager forsigtigt en mariehøne i håndfladen og dumper den ned i glasset. Den lander på et af bladene, kravler lidt rundt og sætter sig så ved siden af en af roserne. Han tager en til. Og en til. Og en til. Han samler ti mariehøns og de kravler rundt og et par af dem forsøger at kravle op, men de kan ikke få fodfæste, når han ryster glasset blidt. Han rejser sig og går hen til terrassen og sætter sig i en af de blå stole, sætter glasset på bordet og stirrer på sin skat. Det er brændende varmt på terrassen, heden slår mod de gule mure og sender bølger af varme mod ham. Det er så varmt, at sveden drypper fra næsen og brillerne glider ned hele tiden.

Og så med ét flyver en af mariehønsene op af glasset og ud i solens stråler. Op og ud i friheden.

Han stirrer forbløffet og giver et udbrud af overraskelse fra sig. Hov! Han ser den, som en rød streg i luften, den bevæger sig i en bue op mod solen. Han kan se den lave et sving og så er den forsvundet. Han stirrer op i himmelen, ser så hurtigt ned på glasset, hvor en mariehøne er på vej op og ud i friheden.

Han er ved at gå i panik. Nu er der en til på vej væk og endnu en. De er ved at flygte fra ham. Og han vil jo ikke gøre dem noget ondt! Han rejser sig hurtigt halvt i panik, men i bagehovedet kan han mærke en idé vokse frem. Han griber glasset og løber ned til rosenbusken, stiller glasset på jorden foran mariehønsene. Da han løber tilbage over terrassen og ind i stuen ringer det på døren. Han standser op et øjeblik, ser mor gå igennem stuen for at åbne. Han holder fast i sin plan og styrter ud i køkkenet. Han hører døren i entreen blive åbnet og stemmer der hilser på hinanden, men han har travlt nu. Han åbner den nederste skuffe ved siden af vasken, flår den klare rulle film ud, lukker skuffen og ser sig omkring. På køkkenbordet står der fire tallerkener og fire glas og der er sat brød og pålæg frem. Hvem er det der kommer? Han når lige at se, at mor har købt hans yndlingsost før han ud af øjenkrogen får øje på krukken med de der gummiting, hvad hedder de nu? Lige meget, han stikker hånden i krukken og tager en håndfuld, løber så ud af køkkenet. Han løber alt, hvad han kan. Sveden springer frem på panden, T-shirt klæber til overkroppen. Han kaster sig ud af døren til haven og løber ned mod rosenbedet. Han kan høre stemmer bevæge sig igennem stuen og ud mod terrassen, men han ænser intet nu. Han hører mor råbe igennem blodets brusen i ørene. Et eller andet med frokost og gæster, men han ænser intet nu.

Nu skal det bare gå hurtigt. Han kaster sig nærmest ned i en fodboldtackling og glider hen til syltetøjsglasset. Han tager glasset op og stirrer koncentreret ned i det. Der er stadig fem eller seks mariehøns tilbage. Han smiler, tørrer sig hastigt over panden, retter på brillerne, mærker at bånd og fjer sidder som de skal.

Han sætter glasset på jorden igen, tager filmen, han har lagt på græsset og kæmper indædt, men roligt med den klare film der er svær at få rykket løs. Han er mere rolig nu. De mariehøns der er i glasset har bestemt sig. De bliver i deres nye hjem. Han ser ned på glasset og ser en af mariehønsene sidde på kanten, den følger hans bevægelser, laver et lille hop og lander så oven på den ene rose. De kan lide deres nye hjem. Og ham. Han får rullet et stykke film op, kæmper i en evighed med at få revet filmen over. Nu er han helt rolig. Solen kaster sin varme ned på ham. Han retter på sine briller, får lagt film over glassets åbning, tager så en af gummidimserne og sætter den ned over og rundt om filmen. Han smiler lettet, mens han med en lille gren får prikket lufthuller i filmen. Og nu er der frokost!

Han stiller glasset ind under rosenbuskens skygge og går over græsset, over terrassen, ind i stuen, hen mod køkkenet, hvor man kan høre en klirren af metal mod tallerkner og munter snak.

Han går ud i køkkenet, ser på mors veninde og Pigen sidde og stirre på ham med smil på ansigterne.

Vask dine hænder, skat og sæt dig ned og spis frokost, siger mor, imens hun stryger ham over håret.

Og sig pænt goddag!

Han spiser kun ostemadder, mor smører og han spiser, med ro i kroppen. Han drikker saftevand, smiler og ser rundt på mor, veninden og Pigen. De bor nede ad vejen, Pigen og ham leger en gang imellem, men hun er ældre end ham og mister hurtigt interessen, han er ligeglad. Han er en indianer og kan klare sig selv. Og han har jo lige fået nye venner. Han skal lige til at buse ud med formiddagens triumftog, men han når at proppe ostemad i munden. Det er hans hemmelighed. Måske vil han fortælle om det til far, men kun hvis han er i godt humør.

Mor og veninden snakker om arbejde. Pigen stirrer på ham, rækker tunge og sparker ham over benet under bordet, men han ignorerer hende. Han spiser sig støt nærmere på rosenbuskens hemmelighed, drikker det sidste saftevand og rejser sig stolen, vil ud i solens varme igen og ned til rosenbusken. Han siger tak for mad og går hen mod stuen, da mor siger at han skal gå ud på toilettet og vaske hænder før han går ud igen. Han sukker og tramper for syns skyld lidt i gulvet, da han bevæger sig ud mod toilettet i gangen. På toilettet skynder han sig at vaske hænder og han drikker lidt vand fra vandhanen, mens han skæver op på spejlet, hvor han ser, at det røde bånd sidder skævt og fjerer er på vej til at ryge ud. Han retter på det, ser på sig selv i spejlet, ser en indianer der har gennemført et storslået togt. Han smiler, slår sig selv blidt på munden med den ene hånd og sætter i et lavt indianerhyl, mens han med den anden retter på brillerne og rynker på næsen for at få brillerne helt rigtigt på plads.

Før han bevæger sig mod rosenbusken, runder han lige køkkenet for at få en flaske saftevand med ud i den soltunge og varme dag. Han går hen til det funklende hvide køleskab og tager en kold flaske i hånden, lukker køleskabet, vender sig om for at sige, at

han går ud i haven, da han ser at Pigen er væk. Han undrer sig over, hvorfor han ikke har set hende på sin vej fra toilettet, men hun er nok gået hjem. Han spørger, hvor hun er henne og mors veninde siger, at hun er gået hjem. Godt det samme, han gider ikke lege med hende, selvom det plejer at være omvendt. Han skal ud og jagte kommunister. lege lidt med Hund, spille fodbold. Sidde og se på mariehønsene i deres nye hjem under rosenbusken. Han har hele dagen for sig selv indtil far kommer hjem og selvom han elsker far, så kan han godt lide at nyde den grønne have for sig selv. Han skynder sig ud i haven, ser hurtigt hen mod rosenbusken, kan se glasset stå der i halvskyggen.

Han lister sig på indianermanér ned mod Hunds gemmested for at overraske ham. Tæerne på græsset, liste sig hen mod Hund, kaste sig over Hund, sammen skal de slå fjender ihjel. Hvor er hans bue og pil? Han standser, ser sig om i haven, men han kan ikke se dem. Måske har han lagt den på terrassen? Han ser rundt i haven, men kan ikke se dem nogen steder. Solen er ved at sætte ild i græsset og huset, så varmt er det.

Hund kommer ud fra sit skjul, der røg overraskelsesmomentet, den kommer løbende med tunge skridt og logrende hale. Han stiller sig i kampposition, som en af de brydere, han har set med far. Han stamper lidt i græsset for at få bedre fodfæste, han er parat, kom Hund! Hund kommer bragende som en bison. De støder sammen og han bliver væltet omkuld. Hund står over ham med logrende hale og slikker ham i ansigtet. Han griber i den lange sorte pels på siderne og vikler benene om Hunds ryg. Han bruger alle sine kræfter, får væltet Hund. De ruller rundt og rundt, Hund spjætter for at komme fri, trykker snuden mod hans hals og åbner munden og knurrer, mens brune øjne stirrer på ham. Sveden driver ned i hans øjne. Han kan mærke Hunds tænder mod halsen. Et øjeblik tænker han, at det er det sket med ham. Hunds tænder strammer til mod huden. Han drejer hovedet og får væltet Hund igen. Han rejser sig hurtigt og løber hen mod rosenbusken, men kan ikke høre, at Hund komme buldrende. Han vender sig om og ser hen mod slagmarken. Hund står og er forpustet, samler måske kræfter, tungen hænger ud af munden på den og den ryster sig. Han ler, råber sejrshylet, vender sig om mod rosenbusken igen. Og ser at syltetøjsglasset er væk. I stedet står der et tomt glas med en rest af mælk i bunden.

Der står han, med sine lyse lokker, med sin brune hud. Han bliver blændet af solens hedeslag mod de gule mursten.

2. Gløder i aftenen

Om aftenen ligger han og lytter til de dumpe brøl fra drenge som løber og skyder til en bold. I et lyshav der summer som hvepse løber de rundt på det halvskaldede græstæppe. Op og ned langs banen. De spiller bolden hen til midtbanen der afleverer til angriberen der scorer. Og glædesråbene sniger ind gennem det åbne vindue. Hvis han stiller sig hen til vinduet og ser til højre kan han ane skæret fra de høje lysmaster der lyser banen op. Det er ved at være mørkt og han skal sove, men kan ikke. Storebror løber rundt der på banen sammen med holdkammeraterne. Han kan se det for sig. Storbror i de hvide shorts og den røde trøje med 10 på ryggen. Han lister rundt oppe i angrebet, forsøger at gøre sig usynlig, venter på bolden, venter på at slå til. Han løber med hvide bukser og rød trøje og flimrer i halvmørket der jages bort af det mærkelige hvide lys. Det ser ud som om holdene er udtværede klatter af rød, hvid, blå og sort. De bevæger sig i slow motion henover det oplyste flimrende lys der farver græsset skingrende grønt og unaturligt. I mørket der minut for minut gør himmelen sort.

Nu spiller forsvareren bolden op til midtbanen. En aflevering på tværs af banen. Midtbanen farer op ad kanten med bolden, ser op efter 10eren. Han skyder bolden mod feltet, Storebror tæmmer bolden, vender sig hurtigt om, skyder den op mod hjørnet, men målmanden redder. Han kaster sig opad, med strakte arme og springer som en tiger op og griber bolden. Han kan se det for sig. Målmanden hænger med strakte arme og ben der kraftfuldt har sat et spring i gang og så griber han bolden med sine store labber og han kan ikke stoppe. Han fortsætter op mod den sorte nat som en raket, som en raketballon, en ballon med raketmotor. De andre spillere kommer stormede, røde, hvide, blå og sorte streger på en grøn-sort baggrund. Alle kommer til, dommeren, tilskuerne, mor og far. De kaster sig op mod målmanden, der allerede er et godt stykke oppe nu. De kan ikke nå ham. De råber og skriger og hopper panisk, men uden effekt. Målmanden er på vej mod stjernerne. Storebror råber til far, at de skal ringe til brandvæsenet og så siger han til træneren, at de skal stille sig op på skuldrene af hinanden, alle sammen, spillere, trænere og tilskuere. Fordi så kan det være at de lige nøjagtigt kan nå målmanden. De finder den stærkeste mand og han stiller sig med spredte ben og så kravler den første op. Det er træneren. Så den anden træner og så spillerne. De kravler opad og opad, når højere og højere op, men der er et godt stykke vej endnu.

Nu kan han høre brandvæsenets sirener. Om lidt kan han se de blå lys. Den store røde brandbil kører ind på banen, slukker sirenen og man diskuterer, hvad de kan gøre. Mennesketårnet er højt nu, der er ikke så mange tilbage som kan kravle efter målmanden der bare stiger og stiger. Storebror taler med brandmændene og de nikker og

brandmajoren råber en ordre. Seks kæmpestore brandmænd går hen mod tårnet. Som nu er en totempæl i mange farver. De tager fat i den stærke mænd og bærer tårnet hen til brandbilen der står og flammer rødt i det grønne og sorte hav. Brandmajoren ser op mod målmanden der forsætter sin opstigning. Brandmændene løfter tårnet der svajer som i en storm, det svajer til den ene side og så til den anden, men det holder. De løfter tårnet op på brandbilens tag.

Stigen er blevet drejet og foldet ud i sin fulde længde og brandmændene står nu og ser op i den sorte nat. De peger og gestikulerer, regner ud og tæller sammen. Og så begynder opstigningen.

De seks stærke brandmænd løfter igen tårnet op, de sveder og bander voldsomt nu, men deres job er jo at redde liv, så de kæmper, brøler og deres jakker sprænges af svulmende muskler. De er røde i hovederne nu. Men de klarer det. De er nået et trin op ad stigen. Og nu begynder opstigningen.

Mens han ligger her i værelset bliver det mørkt udenfor. Mens mørket falder på begynder de opstigningen mod stjernerne. Værelset er fuld af skygger. Han kravler længere ned under dynen og lytter til lydene fra mænd der stiger til himmels. Nu er det mørkt på værelser og udenfor. Han kan høre mor og far snakke dæmpet inde i deres soveværelse. Far lyder som om han er sur og han snerrer. Lidt ligesom Hund. Mors stemme bliver højere og han hører far hoste og sige nu må det være nok med det der. Hvad er det der? Han vender sig i sengen, ligger sig om på maven og ser hen mod vinduet. Det er mørkt nu og han kan høre musik fra naboen og vinden bruse i buskene. Han stabler hovedpuderne op på hinanden, lægger Bamse til rette og venter.

Han lukker sine øjne, lytter. Han forestiller sig at han er ude på boldbanen hos de andre. Han kan lugte græsset og luften er vibrerende varm. Han kan lugte brandbilens udstødning. Hvis han stirrer længe nok på den, ligner den en dinosaur. Han ser dens store krop, den lange hals der strækker sig op mod månen. De store lysmaster lyser banen op i en unaturlig fræsende gullig farve der får bevægelserne til at ske rykvis. Tårnet rykker længere op ad stigen, det går langsomt, besværligt opad, men opad går det. Det er næsten umuligt at se målmanden nu, men de kan høre ham kalde. Han lyder ikke som om, han er bange. Han lyder overrasket glad og munter, mens han stiger til himmels. Tårnet er nu nået halvvejs op ad stigen. Brandmændene kæmper for at holde balancen og tårnet svajer. Er det ved at vælte? Nej, balancen er genoprettet. Nogle af mændene er begyndt at sige som sømænd der hejser et sejl. Ho Hej! Ho Hej! Ho Hej! Og de finder en rytme sammen. Disse mænd der er på vej mod de kolde stjerner. Han kan høre de tunge, besværlige trin af tunge støvler på stogens trin. Ho Hej! Ho Hej! Ho Hej!

Han vågner og panikken rammer ham som en hammer. Har de fået ham ned? Og han så det ikke! Han kan mærke tårerne presse sig på. Men nej, han kan stadig høre dem arbejde sig opad. De er ved at nå toppen af stigen, men selv han kan se at de ikke kan nå målmanden. Han er for langt væk. Man kan lige netop høre hans stemme endnu. Der lyder som om han synger. Det gør han! Hvad synger han? Han kniber øjnene sammen og

koncentrerer sig om at sortere i lydene. De sidste trin. Brandmændenes støvler mod metal. Dinosaurens dybe brummen. Råbene fra mændene. Vindens susen i buske. Nattens summen. Mor og fars mumlen. Naboens fest og flasker der klirrer. Hunds skingre hyl mod månen. Et pindsvins febrilske søgen efter mad. Han sorterer i lydende og stiger ligesom til vejrs, op mod målmanden. Han kan skimte ham nu. Nede under sig kan han se brandbilen og tårnet der svajer på det sidste trin. Han kan se røde brænde i det grønne. Alt er klart heroppefra. Han vinker ned til dem, mens han råber, at han nok skal få målmanden med ned igen, men de ignorerer ham eller også kan de ikke se og høre ham. Han kan se målmandens silhuet. Han kan høre brudstykker af sang, men han kender ikke melodien. Og de ord han kan høre siger ham ikke noget. De fortsætter op ad. Banen er kun en lille plet nu. En gul-grøn firkant med en rød klat.

Det er koldt her oppe. Vinden er kold og kraftig på hans bare arme. Han basker lidt med dem for at holde varmen, han mærker en kraftig opdrift. Og han haler ind på målmanden. Han råber så højt han kan, at han nok skal nå ham. Målmanden kigger ned på ham og griner, da han også begynder at baske med armene. Nu har de fart på. Målmanden ler højt og synger videre, mens han basker med armene og de suser til vejrs. De bryder igennem et tyndt skydække og så er de fri. Han ser ned mod jorden, mærker et sug i maven. Han kan ikke se boldbanen mere. Han ser en stor klynge lys der bliver mindre og mindre. Nu er han bange. De kan ikke komme ned igen! Han basker vildt med armene og forsøger at bremse, men han opnår blot at komme ud af kurs og tættere op på siden af målmanden der brat stopper med at synge. Nu flyver de side om side. Han stirrer på målmandens ansigt der gløder i den kolde vind. Det er kulmørkt omkring dem nu og de hører kun vindens hyl. De kan se stjernerne klart, himmelen omkring dem er sort og kold, men de fryser ikke mere. Målmanden ser på ham og peger hen til højre for dem. Der er et eller andet på vej mod dem. De ser på hinanden og ler. Det er en flyvemaskine. Inde bag de tykke ruder kan de se mennesker med åben mund og fingre der peger ud på dem. Han kan se en pige på hans egen alder der stirrer med store øjne og så er de væk. Som et lyn der slår ned i et træ og kun efterlader ulmende gløder.

3. Undervandsbåd

Vandet er så koldt, at det ætser huden væk. Ligesom den gang han blev så skoldet at huden hævede ligesom mors brød og blev som et bakket landskab der udfolder sig for øjnene af en. Bare rødt. Eller er det som da bien stak? Bare over hele kroppen. Nej, det føles som, når han står i værkstedet med far og lader sandpapiret glide henover sin arm. Han lader sandpapiret glide let henover håndleddet op ad armen og så tilbage igen. Han presser det lidt hårdere mod huden og kan mærke sandpapiret, er det papir med sand klistret på? Det må tage lang tid at lave, skrabe en rødlig sti henover armen. Det gør ondt på en ubehagelig, men alligevel spændende måde. Det er ham der gør det, ved at presse papiret mod huden, der bliver rødere og rødere ved hvert strøg. Han hiver efter vejret og kan føle vandets isnede varme greb om ham. Han svømmer i sand der stikker, sand der pløjer røde furer overalt på hans krop. Det trænger ind under tøjet, de små ætsende korn. De trænger ind over alt. Ind under bukserne, ned i støvlerne. Under jakken, trøjen, halstørklædet. Han kan mærke kornene slide i ham, koldt skingert ætsende. Han ånder vand ned i lungerne. Han synker vand, spiser sand og kan ikke mærke sine arme og ben mere. Tøjet tynger ham ned. Han kramper i arme og ben. Han rækker den ene arm op og kan mærke en kant. En takket kant. Det er som at holde sølvstjernen, når far står på skammelen og skal afslutte pyntningen af træet. Kanten er takket, hård og kold. Han åbner øjnene, ser overfladen flimre, han kan ikke mærke sin krop. Hænderne er følelsesløse, kroppen er tung. Han kan se et omrids af en eller anden der kommer nærmere. Er det væsenet fra den der serie fra tv, med det trekantede hoved, den onde tingest fra rummet? Han giver slip og mærker vand, sand, kradsende fingre flå i sig. Hvor er hans ansigt? Hvor er storebror, far, mor? Hvordan kan han mærke det kølige sand der omslutter ham, når han ikke kan mærke sig selv? Han åbner munden for at skrig, men nogen stikker en gloede ildtang ind i munden på ham, ned i hans hals. Nogen blæser ild ned i hans lunger.

Han skal stå på skøjter med far og storebror. De har spist morgenmad med mor og han er spændt som aldrig før. De skal skøjte nede bag skrænten. Nede ved den lille sø. Han kaster havregrynene ned, får dem galt i halsen og storebror griner, mens mor siger, at han skal tage det roligt og spise ordentligt. Tag det roligt, siger far, vi når det nok, isen løber ingen steder. Heller ikke, når det er varmt, spørger han og storebror slår ham over nakken og griner. Du er så klog, at du kan undvære hovedet. Han ser på ham, mærker stoltheden brede sig. Undvære hovedet. Så klog er han.

Han rejser sig fra bordet, siger tak for mad og farer igennem stuen der er pyntet op til jul. Det eneste der mangler er stjernen. Han glidebremser og ser sig rundt i stuen. Der hænger

gyldne guirlander og nisser. På alle ledige pladser står der nissemand og piger. Og juletræet stråler grønt, rødt og dufter af gran. Der hænger blå og røde og grønne og gyldne kugler på grenene. Der er kræmmerhuse og lys og der er sølvguirlander. Det eneste der mangler er stjernen.

Han går hurtigt ned af gangen mod sit værelse. Han kan høre mor og far grine, har storebror fortalt en vittighed igen? Han åbner døren ind til værelset og ser en pakke på skrivebordet. Det har han helt glemt. I sin iver efter at skøjte har han glemt dagens gave. Han springer hen til pakken, ser på den. Den er stor. Pakket ind i rødt papir med en guldsøjle omkring. Han tager pakken op, ryster den, men den siger ikke noget. Han får papiret op, glemmer helt søjlen, kan ikke forstå at han ikke kan få det af. Han standser, vender sig om og tager saksen fra skrivebordsskuffen og klipper den gyldne strimmel over. Sådan, rolig nu du, som storebror siger. Han lægger saksen fra sig og går i gang med at pakke gaven op. Væk med søjlen, af med papiret og så åbne.

Han ser på kassen. Der er intet på den. Ingen billeder, ingen tekst. Som han ikke kan læse rigtigt endnu alligevel. Den er helt hvid, kassen. Den er så hvid at han næsten blændes, når han ser på den. Han forsøger at stirre så meget på den, at den smelter, men blinker og taber. Han tager kassen med hen på sengen, sætter sig med krydslagte ben og gør sig parat til at åbne kassen. Nej, ikke endnu. Han vender og drejer den, sætter den og slår en rytme på den.

Dakdakedak dakdak dakedakedak.

Det er en god rytme. Lige som det far kan lide at høre. Nok med det, lad os få den åbnet, hvisker han. Nok med det, det siger hans onkel tit. Nok med det. Lad os få den åbnet. Han tager kassen, får fat på låget der sidder fast med klisterbånd. Han forsøger at finde et holdepunkt, et sted at få hul på, men der er ingen. Okay, op igen, han går hen til skrivebordet og tager saksen igen, går tilbage til sengen og får hul på klisterbåndet. Der er helt stille på værelset. Han holder vejret og lytter. Der er stille i hele huset. Han kan ikke høre de svage stemmer fra køkkenet mere. Det er som om han er helt alene i huset. Men han ved at de sidder i køkkenet og spiser morgenmad, så han kan tage den med ro og åbne kassen. Han skal ikke nå noget. Bortset fra at stå på skøjter og der er masser af tid endnu til at nå det. Det er lørdag formiddag og der er ingen der skal på arbejde eller i skole eller i børnehaven. Der er stille ude på vejen, der er dækket af et tykt lag sne. Han ser ud af vinduet og kan se sneen i haven. Buskene er hvide og grenene er tunge af sne. Han kan ikke høre Hund, men ved at han ligger i sin gård. Hvis han kender ham ret, ligger han på lur, dækket af sne. Og venter på at han skal komme ud og lege. Han smiler glad, skynder sig at flå låget af.

Og der. Er. Et par skøjter. Han sidder med åben mund. Et par skøjter! Han ved ikke, hvad han skal gøre. Han sidder helt stille og hjertet banker hårdt i hans bryst. Skøjter, hans helt egne skøjter. Han ryster over hele kroppen nu. Han sidder og holder vejret, stirrer forbløffet. Så tager han sig sammen og begynder at trække vejret i hurtige stød. Rolig nu. Han tager en dyb indånding og ånder ud og så kan han ikke holde det tilbage mere. Han

råber højt, springer ud af sengen, glider og falder næsten på strømpesokkerne, men holder balancen, farer hen til døren, ned af gangen, ind igennem stuen og ud i køkkenet, hvor mor og far og storebror sidder og ser på ham og smiler. Hans arme og ben spjætter, han ser frem og tilbage på deres ansigter, ved ikke hvem han skal overfalde først. Han er lidt omtåget. Far rejser sig fra stolen, sætter på hug og breder armene ud. Han farer hen i de åbne arme og lader sig omfavne. Han krammer far hårdt, indånder hans særlige duft af sved, cigaretter og kaffe. Han ser på storebror og mor. Storebror griner og rækker tunge som et uhyre. Mor ser på med et løftet øjenbryn og smiler. Han kæmper sig fri af omfavnelser og lader sig løfte op af mor. Hun trykker ham hårdt ind til sig og vugger ham fra side til side som han elsker det. Og dufter dejligt af blomster. Tak, hvisker han. Velbekomme, siger mor og sætter ham ned igen. Han vender sig mod far og siger, Tak for det du og de griner alle sammen og storebror laver en overdrevet parodi på morbror. Skøjter, tænk engang, mine helt egne skøjter.

Hvornår skal vi skøjte, spørger han. Far og mor skal lige ordne noget, skat, siger mor. Gå du bare ud og leg med Hund. Men klæd dig ordentligt på, det er koldt udenfor.

Han står i gangen og tager sin jakke og hue på, da storebror kommer ud og stiller sig ved spejlet og undersøger et eller andet i panden. Når vi har stået på skøjter sætter far stjernen på træet og så kommer søster. Lad nu være med at spørge for meget, ikke? siger han og klapper ham på hovedet. Vi gider ikke høre hende og far skændes, vel?

Nej, siger han og går ud af hoveddøren og om mod Hunds gård for at slås.

Det er koldt udenfor. Det er så koldt at ånden smuldrer og falder til jorden som et dødt eger. Han rynker på næsen og puster ud i luften. Der dannes en lille sky og det svider lidt i næsen. Himmelen er isblå, der er ingen skyer overhovedet. Himmelen er så skarpt blå, at man kan tage et stykke af den. Skære en firkant ud, stille den på jorden og sidde på den. Han går forbi garagen, om mod Hund. Der holder Det Røde Lyn. Det er mor der har døbt den det. Det er en Mazda, siger storebror og den kan køre fra nul til hundrede på syv sekunder. Nul til hundrede hvad? Hun går om mod haven, bukker sig ned og laver en snebold. Han kan mærke sneen gennem sine handsker. Det er perfekt at lave snebolde af. Han kan huske den første gang han rørte ved sne og det var så varmt, at han smed det fra sig med et hyl og råbte det bænder. Far så på ham med et smil og sagde at sne ikke brænder, det er koldt. Men han kan stadig huske den varme smerte i hånden. Godt han har handsker på. Han står med snebolden i hånden, vejer den. Overvejer hvor han skal kaste den hen. Han kan godt lide snevejr og snebolde. Mindst lige så meget som sommer. Man kan lave spor i sneen. Det er som om at han er alene i verden og er trådt ud i den for første gang, det eneste menneske på jorden. Det første menneske på jorden.

Han ser sig omkring, hvor skal han kaste den hen? Han vender sig mod huset og ser op på taget. Kan han kaste snebolden over på den anden side? Ligesom ham den grønne mand fra tv? Han træder et skridt tilbage, løfter armen op og tilbage. Han tager et skridt tilbage med den ene fod, skaber en god balance med kroppen og så kaster han alt han kan.

Snebolden laver en høj bue opad, den svæver opad, kæmper sig igennem luften, op mod

taget før den taber luften og falder ned i tagrenden. Han sukker, stamper i jorden og snerrer som en ulv. Han løfter overlæben, blottes tænderne og snerrer som en sulten og gal ulv. Det skal nok lykkes. Og så kommer han i tanke om Hund. Han må være stille nu ellers bliver han opdaget. Han ved at Hund er listig. Heldigvis dæmper sneen hans skridt. Han fortsætter hen mod Hunds hus. Nu lister han sig som en ulv, han løfter overlæben, men snerrer ikke denne gang. Han vil blot markere, skræmme eventuelle fjender væk. Han kan se Hunds Hus nu. Det står der i bag hegnet, døren står åben. Der er sne på taget. Far har lavet det sammen med ham. De stod og hamrede og savede. Han holdt brædderne, mens far savede og hamrede. Og i løbet af to dage var der et hus. Hunds hus. Han går lidt nærmere, kan ikke se Hund, men han ved, at Hund er lige i nærheden. Han må træde varsomt nu, hvis han skal overraske ham. Det eneste man kan høre er hans sko der knirker blidt i sneen. Han kniber øjnene samme i det hårde lys. Han sætter hånden op foran øjnene, spejder ud over prærien. Der er intet spor af hund. Så med et ser han sneen bevæge sig lidt til venstre foran sig. Sneen bevæger sig, løftes sig. Som om sneen buler op. En boble af sne bryder den flade prærie. Det er som om nogen laver en eskimoiglo. Indefra.

Han kan ikke mærke sin krop. Det er meget mærkeligt. Han er der og er der ikke. På samme tid. Det brænder og sandkornene er som eksploderende iskrystaller overalt på hans krop. Han kan ikke ånde ind eller ud. Hans lunger er der ikke mere. Han kan smage ild sprede sig fra munden, ned i maven og ud i lungerne. Han hiver efter vejret, indånder brændende is. Han fægter med armene, kan mærke en hinde, som om han er dækket af mors hjemmelavede brombærgele. Det er som om hans arme er sat på igen. Han kan mærke lidt af sin krop igen, som om han står mange kilometer væk og trykker på sin krop. Med håndflader der er pakket ind i vat. Men han kan stadigvæk ikke mærke sig selv helt. Han er der kun i små brudstykker. Det er som, når storebror skifter kanaler på tv'et. I det ene sekund mellem én kanal og den næste er der sort skærm. Nu er hans der, nu er han væk. Nu kan han mærke sin krop, den brænder, den koger, den er blå is. Nu er den væk. Nu er han. Nu er han ikke. Tænd sluk tænd sluk tænd sluk. Zap ny kanal sort skærm Zap ny kanal sort skærm Zap. Hvor slutter han, hvornår begynder han, hvor begynder han, hvornår slutter han? Zap Zap Zap Zap. Han er brændende is.

Hund rejser sig majestætisk. Hund rejser sig som en sort dæmning i den hvide sne. Hund logrer med halen, ser på ham med de legesyge øjne. Han står forstenet og griner. Der tog Hund fusen på ham! Hvor langt tid har han ligget der? Han når ikke at regne på det. Den sorte dæmning er på vej mod ham. Endnu en gang har Hund overtaget. Han falder grinende ned i sneen der tager imod ham med et gys. Hund slikker ham i ansigtet og logrer med halen. Hund er glad og han er glad selvom han tabte. Hund er hans bedste ven i hele verden. Han klapper Hund på hovedet, trækker den stor snude ned til sig og

mærker dens bløde pels. Hund snuser til ham, lægger sig ned ved siden af ham, tæt ind til ham og der ligger de indtil mor kalder.

Han fryser lidt, da han rejser sig og går hen mod døren ind til bryggerset for at smide tøjet og støvlerne. Men han er glad. Nu skal de skøjte.

Han smider jakke og støvler på gulvet og går ud i køkkenet, hvor mor står og rører i en gryde. Hvem vandt, spørger hun med et smil. Hund. Far sidder og læser avis. Ved siden af stolen står hans skøjter. Kæmpestore og sorte. Far ser på ham og siger, at han skal hente sine nye skøjter, så de kan gøre dem klar til turen. Glæder du dig, Tarzan? spørger han med et smil. Ja, kan jeg godt finde ud af det? Det vil tiden vise. Hent dem nu, så gør vi dem klar, mens vi drikker kakao. Og pas på metallet, det er meget skarpt.

Han går ind på værelset og ser på de nye skøjter. De er sorte og tunge. Han løfter dem op og fører fingeren hen over det skarpe metal som far har lært ham. De *er* skarpe. Han holder dem ud fra kroppen så han ikke skærer sig og går ud mod køkkenet. Mor har stillet kopper frem til dem alle sammen. Der dufter af kakao og storebror og far har deres skøjter liggende på gulv ved siden af sig. Far tager hans skøjter og vejer dem i hånden og smiler til ham. De er jo tungere end mine. Du er ved at være en stor dreng. Han lægger dem på bordet, tager en dåse der står foran ham. Hvad er det? Det er fedt til at gøre læderet smidigt, siger far, mens han med en klud smører fedt på på skøjterne. Kan jeg så køre hurtigere? Storebror griner og siger, at så vil han have noget i hovedet, når han skal lave matematik. De griner højt og mor siger at far skulle bruge noget før de går i seng og far kigger på hende, sender hende et blik han ikke helt forstår. Mor hælder kakao i kopperne og siger, at hun vil ordne maden, mens de skøjter, så den er parat, når de kommer hjem og storesøster er kommet. Far grynter og lader en finger glide hen over det knivskarpe metal og lægger skøjterne ned på gulvet. Han ser hen på storebror, men han har løftet koppen op til munden. Han tager en slurk af kakaoen og ser ned på sine nye skøjter. Nu er han i hvert fald parat. Hans ben slår en rytme mod stolebenene, mens han ser sig selv skøjte henover isen, ligesom dem ved olympiaden.

Han glider henover isen, der er fart over feltet. Han skyder hen over isen, bremser lidt ned, drejer skarpt til højre, skifter stilling, fordeler vægten perfekt og drejer rundt om sig selv. Det er første gang, han står på skøjter og det går rigtigt godt. Han er et naturtalent, siger de. Ligesom ham i det sorte tøj. Han smiler og glider henover isen på et ben. Han er i perfekt balance.

Skal vi gå, spørger far og rejser sig. Så mor kan få fred til at lave mad. De rejser sig, tager deres skøjter, mor kysser ham på kinden og siger, at de skal passe på.

Solen er skarp, frosten bider. Himmelen er stadig isblå. Det er blevet køligere, sneen knaser højt for hvert skridt de tager. Storebror har en taske med kakao og madder over skulderen. Far bærer skøjterne. Han forsøger at holde trit med dem, men sækker hele tiden bagud. Far, vent på mig, råber han. Undskyld siger han og tager ham i hånden. Vi skal nok gå lidt langsommere, vi når det nok, sneen løber ingen steder. Nej, kun når det er varmt, råber storebror, dasker ham i nakken og løber i forvejen. De griner og ser storebror

falde. Han rejser sig op, vender sig om, råber at de skal skynde sig, så de kan få skøjtet inden sommeren kommer. De smiler, ser på hinanden, mens de løber efter storebror der allerede er nede ved søen. Da de når der hen står storebror og hopper. Han råber at isen er perfekt, at en kampvogn kan køre henover den uden at ryge igennem. Han spørger far om hvad en kampvogn er, men han er allerede i gang med tage skøjterne op af den kraftige mulepose.

Okay, nu tager vi skøjterne på. Og så løber vi lidt rundt, så du kan se, hvordan det fungerer. Du kan drikke lidt kakao, mens vi varmer isen op. Far har skøjterne på. Han sidder på hug og hælder varm kakao op. Se på os, mens vi skøjter og læg mærke til, hvordan vi bevæger os. Hvordan vi sætter fødderne, hvordan vi bruger kroppen, ikke? Så får vi skøjterne på dig og så hjælper vi dig med at finde ud af det, er det en aftale? Han nikker, tager en tår af kakaoen, ser på dem, mens de skøjter.

Storebror er ude på isen. Lyden af skøjterne på isen lyder sjovt. Han forstår ikke helt, hvordan man kan holde balancen, men han gætter på, at det er som at gå på line som han er ret god til i børnehaven på det lille rækværk omkring sandkassen. Far skøjter rundt sammen storebror, han fløjter mens de glider hen over isen som to storke med tøj på. Han har drukket sin kakao og råber, at han vil skøjte nu. Far glider hen til kanten af søen, rækker begge hænder frem som ham griber fat i. Far hiver ham op og stå, nærmest får ham ind på isen og han mærker sine knæ give efter under ham. Men han får rettet op på det. Og nu. Står han på skøjter!

Han glider vakkelvornet rundt på isen med far, han holder balancen ret godt, gør han ikke? Han siger til ham, at han er et naturtalent. Ligesom din mor. Far slipper hans hænder og nu står han på egne ben. Han vakler hen over isen, men falder ikke. Han glider i ryk henover isen. Det er ikke så yndefuldt som havde forestillet sig, men han griner højt. Han står på skøjter! Storebror råber, at han vil have kakao og suser som en raket ind mod bredden. Far spørger om han vil have mere kakao. Nej, råber han med skinger stemme, jeg står på skøjter. Far og storebror griner, mens de hælder kakao op og sætter sig til rette og de råber ros til ham, mens han som en fuld mand flintrer rundt på isen. Og så hører han en lyd, han aldrig har hørt før. Det lyder som om en stor kæmpe river luften i små stykker.

4. Gul Kat

Han har ligget i sengen i en uge, da mor mener at han er rask nok til at stå op. Han har haft høj feber, har drømt om øgler og vulkaner der sprudler ild, om frådende hunde og monstre der jager ham igennem øde landskaber. Og han har drømt om uendelige have med vand der brænder. Hans dyne har været våd af sved fem minutter efter han har fået nyt sengetøj på. Mor har listet sig ind på værelset, siddet ved siden af ham. Hun har strøget ham over kinden, lagt en kold klud på hans brændende pande. Hun har bragt ham mad, når han kunne spise, bragt ham kolde drikke, når han ville drikke. Nogle gange har hun tvunget ham til at drikke selvom han ikke var tørstig. Og hun har tændt og slukket lyset i en evighed, synes han. Nu skal du sove, skat, nu skal du vågne op, min store dreng. Han synes, at han har ligget her i mange måneder. Han har ligget her i lige så lang tid som mormor er gammel, er han sikker på. Men han er ikke sikker på, hvor lang tid han i virkeligheden har ligget her i denne seng der føles som en del af ham. Han har ligget her siden han blev dårlig, rystede af feber, siden han besvimed, siger mor. Besvimed? Det kan han ikke huske.

Han tror, at han kan huske, at de sad og så tv. Eftermiddagen er mørk, vinden presser mod vinduerne i stuen. Alle lys i stuen er tændt. De sidder foran tv'et, mor, far og ham selv. Det er som om det er aften. Så mørkt er det udenfor. Lamperne er tændt, de er ligesom fakler i en mørk hule. De lyser en lille plet op omkring, hvor de er placeret. Og ellers er der mørkt. De ser nyheder. Eller far ser dem. Mor sidder og stirrer ned i et blad med rynkede øjenbryn. Hun ser ikke spor glad ud, selvom der er fredag. Far ser på krig og alvorlige mænd i mørkt tøj der taler på et mærkeligt sprog. Han ligger på gulvet foran det blålige flimmer og leger med soldaterne som storesøster havde med hjem til ham sidst hun hjemme. Han smiler og håber at de voksne er blevet gode venner, men han tvivler lidt på det. Storesøster har gjort et eller andet forkert. Han ved ikke helt hvad, men far er ikke spor glad, når hun kommer hjem. Men mor insisterer. Hvad det så nu betyder.

Han har hørt mor halvråbe ordet inde bag den tynde væg der skiller hans værelse og soveværelset. Jeg insisterer, råber hun og far grynter og tramper ud på gangen, ned mod toilettet. Han kan høre døren smække og låsen gå i. Han kravler ud af sengen, lister ud på gangen, hen til den halvåbne dør og ser ind på mor der sidder op i sengen med pjusket hår og sammenknebne øjne. Hun har tændt den lille lampe ved sengen og hun suger hårdt på en cigaret, hun spytter nærmest røgen ud i soveværelset. Han står helt stille og ser på hende igennem den lille revne mellem døren og karmen. Sengen er rodet til. Der ligger en bog spredt ud med ryggen opad, uden bogmærke. Dynerne ligger i en bunke nede ved fodenden. På mors lille bord står et halvfylt askebæger og et glas med vand. På fars side

af sengen står en øl og en cigaret ligger og ryger på kanten af bordet. Han skal lige til at åbne døren og sige til mor at bordet bliver brændt, men hun læner sig henover fars side af sengen og tager cigaretten og smider den i flasken. Han smiler lettet. Mor ser hen på ham. Hun ser hen på ham! Han bakker hurtigt et par skridt tilbage. Han bakker tilbage til sit værelse, lukker forsigtigt døren i. Han er lydløs som en falk og han tænker på den gave, han ved han får, når storesøster kommer hjem. Lidt efter hører han far trampe forbi ude på gangen. Han lukker øjnene, forventer at høre mor og far skændes lavt, men måske er de faldet i søvn.

Dagen efter, om formiddagen, hører han nøgler blive sat i hoveddøren. Han springer op fra sengen, løber ud i gangen, lige ind i favnen på storesøster.

Hun har en tyk pels på. Den er lang, når hende til knæerne. Hvad er det, du har på, spørger han, mens han ser på den pose, hun har stillet på gulvet. Det er din gave, siger hun og smiler. Nej, det du har på? Det er en los. Hvad er en los? En stor kat, skatter. Han ser på pelsen og mærker på den, mens hun hænger den op på knagen. Den er blød, han lægger sin kind mod den. Pelsen føles lidt ligesom Hund, men den er ikke sort. Hun tager posen og tager en pakke op af den, rækker den til ham og siger Tillykke med fødselsdagen, stump, lidt forsinket. Han tøver og spørger så, hvorfor hun ikke var til fødselsdag. Hun ser på ham, roder op i hans hår og siger at hun havde en anden aftale. Pak nu gaven op, lille mand. Han får papiret af pakken og ser så rækken af biler skinne op på ham. Der er en mørkeblå en, en sort og en hvid. Hvad er det for nogen? Hun tager pakken og ser på den. Hmm, det er Volvoer, kan du lide dem. Han ser op på hende. Så absolutski, griner han og tager hende i hånden og trækker hende ind på sit værelse. Se, siger han, jeg har fået en lastbil af onkel. Han går hen til den store lastbil. Den havde han med fra Tyskland, siger han og ser at storesøster smiler usikkert. Han er flink, onkel, hvad? Han nikker, stiller sine nye biler ved siden af lastbilen og så går de ind stuen. Mor sidder i sofaen. Hun springer op og går hen og omfavner storesøster. Hej skat, bare rolig, far er her ikke, siger hun lavt og de går ud i køkkenet. Han følger efter dem, men mor siger at han skal gå ind på sit værelse. Han standser op, skal lige til at skælde ud, men mor ser på ham med et smil og så ved han, hvad klokken er slået. Den er halvtolv, råber han og løber ind på værelset. Mens han lukker døren, kan han høre mor og storesøster grine.

Han er lidt ved siden af sig selv i dag. Han er for farlig i dag til at lege med Hund. Han kan mærke blodet bruse i ham. Det er som om han er på nippet til at eksplodere. Han ser rundt i værelset, ser på lastbilen og går så hen og får pakken med de nye biler åben. Der er en helt speciel duft ved nye biler. Han river pappet løs fra plasticen, stikker næsen helt ned til bilerne. Det lugter sært, men godt. Det er den her skarpe metalliske lugt blandet med den bløde, lettere sødligt-kantede duft af ny plastic. Og hjulene på de små biler har deres helt egen duft. De lugter lidt ligesom, når han har kørt på cykel og styret har afsat sine spor af fad gummi på fingrene. Men de små hjul har en mere komprimeret lugt, mere intens. De lugter lidt som deres nye bil. Han stiller de tre biler op ved siden af hinanden, ved siden af lastbilen. De ligner dværge ved siden af den kæmpe lastbil.

Men egentlig kan han bedst lide de tre minier. De udstråler en større kraft, en mere strømnetet fart. Han tager den sorte og sætter i gang med et brøl fra motoren. Den har godt nok hestekræfter. Der er 180 heste i den. Da han var lille troede han, at der var rigtige heste under motorhjelmene. Han smiler ved tanken. Så skulle de godt nok være små de heste. Men nu ved han bedre. Far tog ham med ud til bilen, slog hjelmen op og viste ham motoren. Han smiler og griner, siger at det ikke er rigtige heste, at de ikke kan komme derned, men at 100 hestekræfter svarer til at man sætter 100 heste til at trække vognen. Men hvorfor er det heste, far? Hvorfor er det ikke...kaniner? Far hoster og forsøger at lade være med at grine. Ok, Tarzan, prøv lige at forstille dig at det var kaniner der skulle trække vores bil. Hvor mange tror de skulle være? En million? Mindst og det ville ikke se lige så smart ud som heste vel? Han ryster på hovedet af sin dumhed. Far er den klogeste han kender.

Så er han oppe i fart, han har et godt greb om rattet og foden på speederen er blid, men bestemt. Han fløjter en stump fra en westerns, mens han skifter gear. Udenfor flyver huse og træer forbi, solen skinner, himmelen er lidt overskyet og ude i horisonten hænger der en stor sort sky. Der er regn på vej. Bilen dufter af læder og metal. Her er varmt, han ruller vinduet ned og kan mærke vinden suse i håret. Han retter på brillerne, ser i bakspejlet, skifter gear igen.

Han er på vej ud i det blå. Han er på vej til Amerikavej, hvor storesøster bor. Han aner ikke, hvor Amerikavej ligger, men det må være langt væk. Så han trykker lidt mere på speederen. Nu er han kørt ind i en skov. Der er træer på begge sider af ham. Vejen slår et sving og så er der en lige lang strækning, hvor han kan give gas. Han brøler af sted, træer suser forbi ham. Han ser på speedometeret, over hundrede, sådan!

Den store sorte sky er rykket nærmere. Han rammer snart en mur af regn, men er ligeglad. Regn har aldrig skadet nogen. Han skriger temaet fra en truckersang, han har hørt i radioen, træder speederen helt i bund. Nu går det for alvor stærkt, motoren brøler som en tiger, træer, vej, vind og vejr smelter til et virvar af farver og lyd og lugt og han kan smage det hele. Han kan smage lædermetalregnblood. Han er på vej til Amerika. Og imens en mur af regn oplyser kabinen som tusinde diamanter hører han sin mor kalde, mens hun går hen ad gangen. Han ignorerer hende og fortsætter sin supersoniske kørsel. Mod Amerika. På vej mod fjerne lande.

Og så er turen slut. Mor åbner døren og siger, at han komme ud og spise frokost. Han sukker højt, vrænger med munden og vender øjne. Mor tager ham om skuldrene og trækker ham ind til sig. Chauffør skal vel også spise. Han ser op på hende og griner. Så lad gå da, siger han med en panderynke der får mor til at le.

Ude i køkkenet sidder storesøster med en øl foran sig og hun smiler glad, da de sætter sig ved bordet. Kan du lide bilerne, skatter, spørger hun. Om, siger han højt og spørger, hvor Amerikavej ligger henne. Storesøster ser på mor der trækker på skuldrene og siger, at små gryder har små ører. Det ligger langt herfra, stump. Flyver du, når du skal dertil?

Storesøster får en tår øl galt i halsen og hun hoster som en frø, men mor klapper ham på hovedet og siger, at de ikke har råd til at flyve, så storesøster tager toget ligesom alle andre normale mennesker. Er vi da normale, spørger han, mens han smører en kæmpe klump leverpostej ud over et halvt stykke brød. Storesøster ler på en underlig måde og mor siger, at de er så normale som de kan blive.

Han nikker og tager en tår af sin mælk og spørger om de ikke skal spise.

Vi nøjes med at se dig spise, skat.

Hun løfter sin flaske med øl mod storesøster og de nikker til hinanden og drikker.

Hvordan har far det?

Han har det godt nok

Er han stadig meget sur?

Jeg tror ikke han er sur, snarere ked af det

Men jeg har jo ikke gjort noget galt, mor

Nej, men prøv at fortælle ham det

Han vil jo ikke snakke med mig

Det vil han gerne, men han kan ikke finde ud af det der med at snakke

Hvad er det, han mener jeg har gjort galt?

Jeg tror bare han er skuffet

Over hvad?

At du flyttede uden at spørge om lov

Om lov? Jeg er myndig, jeg skal ikke spørge om lov

Nej, det skal du ikke, men lige pludselig er du bare væk.

Han kigger frem og tilbage på mor og storesøster. Det er ligesom at følge en tenniskamp, han ikke kan følge med i. Han kan ikke helt gennemskue de regler voksne lever efter, hvad det er storesøster har gjort galt. Og hvad er myndig? Han tager en slurk mælk og bøvser. Han er færdig med at spise, men han vil gerne blive lidt og bare sidde og følge denne tenniskamp på ord. Han gør sig så lille som mulig og han holder vejret, krøller sig sammen som en brugt cigaretpakke og nu kan de ikke se ham. Han sidder stille og lytter.

Det er som om, at de har glemt, at han er der.

Problemet er, at han ikke kan give slip

Det skal han vel heller ikke?

Hvorfor ikke? Han kan heller ikke lide min kæreste

Han har jo kun mødt ham en gang

Så skal han da ikke dømmes ham på det

Nej, men du ved, hvordan han er

Ja

Han holder hænderne under bordet, knytter dem uden at vide det. Storesøster bor på Amerikavej med en kæreste? Ok, Dr. Watson, hvad kan vi udlede af det? Han har glemt alt om biler, han bapper lidt på piben og retter på hatten.

Og så er der det der med...den lille

For fanden da, råber storesøster og det giver i ryk i mor og hun tysser på storesøster og ser på ham, mens hun tager hans tallerken og glas og siger til ham, at han skal gå ind på sit værelse. Han protesterer voldsomt, men mor genner ham ud af køkkenet og siger, at han skal gå ind og lege med sine nye biler. Han tramper hårdt i gulvet hele vejen ind på værelset. Han smækker døren, sætter sig hen på sengen og tager den sorte bil op i hænderne.

En lille en? Hvad pokker er det? Drikker storesøster? Han er forvirret. Hvordan kan far være sur over, at hun flytter? Så er der jo mere plads til dem. Og hvem er kæresten? En lille en? Hvad skal far give slip på? Han sukker højt, opgiver at finde hoved og hale i det hele. Han ligger sig ned på gulvet, starter bilen igen, træder speederen helt i bund med et arrigt grynt.

Accelerationen presser ham tilbage i sædet. Det tordner nu, lynene lyser horisonten op. Regnen slår mod forruden som insekter og vinduesviskerne har svært ved at følge med. Han kan mærke vinden flå i bilen nu. Rattet er svært at holde. Han kører aggressivt, men med stor disciplin. Det er ved at blive mørkt. Forlygterne spejler sig i vejen. Det tynder ud i træerne. Landskabet forandrer sig, han kører forbi marker der suser forbi som grønne streger. I øjenkrogen kan han se bondegårde og traktorer der står som store metalkøer og venter. Verden hyler forbi ham, han er inde på en strækning der bugter sig igennem landskabet. Han kører koncentreret og har fuldstændig kontrol over, hvad han gør. Han er på vej igen. Amerika kalder!

Nu falder aftenen på. Der er intet lys, kun de nøgne stjerner og en fed fuldmåne. Han sætter farten lidt ned. Sætter sig bedre til rette bag rattet. Han synger en hjemmelavet sang og suser videre ud mod natten, akkompagneret af de hvide striber på asfalten.

Han er inde i en god rytme. Køre, skifte gear, holde farten, dreje til venstre, køre skifte gear holde farten, dreje til venstre, så venstre højre holde farten skifte gear og så BANG!. Han kører ind i et eller andet! Det giver et voldsomt ryk i rattet og han mister kontrollen over bilen der skrider ud i rabatten og drejer ukontrollabelt rundt. Han slår hovedet mod rattet, mærket huden sprække, han kan mærke blodet løbet ned af kinden. Han ryger til siden og slår armen ind i gearstangen, så armen er lammet fra fingerspidserne til skulderen. Han giver et råk fra sig. Af forbløffelse, af skræk. Han kan mærke håret på hovedet rejse sig samtidig med at bilen ruller rundt og lægger sig til rette med bunden opad. Hele verden er tippet om. Der er stille nu, det eneste han kan høre er forhjulet der drejer rundt med en mørk hul lyd. Og motoren der klikker som en kæmpe stormlighter. KLIK KLIK KLIK

Han er rystet, han ryster, han fryser og han har svært ved at orientere sig. Hvad er der sket? Hvad skete der? Han forsøger at åbne døren, men det hele er omvendt. Han må koncentrere sig. Ok, åbne døren med venstre hånd, lave en baglæns kolbøtte ud af bilen. Han kan mærke metal skrabe mod hans ene ben og blod der løber ned af læggen. Han rammer den kolde våde jord, får styr på op og ned igen. Han ligger på en mark, et godt stykke væk fra vejen.

Han er ved at få følelsen i højre arm igen. Han ser op, prøver at orientere sig. Der er vejen. Han rejser sig op på den ene arm og kravler ud mod vejen. Månen oplyser vejen, han kan se et hegn på den anden side af vejen. Så får han øje på et eller andet der ligger midt på vejen. Han kan ikke se, hvad det er. Han kommer på benene og vakler ud mod vejen, hen mod tingen på vejen.

Han kan skimte et eller andet. Det er ikke et menneske i hvert fald, det er det ikke stort nok til at være. Det kan være en hund. Eller en ko? Han humper nærmere. Han ser sig omkring. Han kan se lys i en gård et stykke væk. Og han kan se konturerne af en skov længere væk. Han træder ud på vejen, går tættere på tingesten der ligger på vejen. Det er et dyr? Han kan mærke hårene på sine arme rejse sig. Han har kørt et dyr ned! Han ser Hund for sig og begynder at græde, men da han kommer helt hen til dyret kan han se, at det ikke er Hund. Det er en stor kat. Den ser helt forkert ud. Hovedet er bøjet bagud mod ryggen i en ret vinkel. Han holder vejret. Det er godt nok en stor kat. Dens hoved er næsten ligeså stort som Hunds, men kroppen er slankere. Kroppen en slank og stærk, men det ene ben er næsten flået af knæet. Han vender sig om, kaster op i vejkanten, kommer til kræfter, går helt tæt på. Månen kaster sit lys over verden, vinden er taget af, regnen er stoppet. Her er helt stille. Han knæler ned ved siden af den store kat der skinner gulligt. Han trækker vejret hurtigt nu, i små hurtige gisp. Han kan mærke den kølige luft mod huden og nu kan han høre vinden i skoven og klikkene fra motoren og hjulet der drejer rundt. Han trækker vejret i små hurtige stød, mens landskabet tipper rundt og mørket omslutter ham. Han er på vej!

5. Spillemand

Han har været vågen i mange timer, da mor, far og storbror åbner døren ind til værelset. Han har hørt dem liste sig hen af gangen. Han lukker øjnene som om han sover og venter. Og så begynder de at synge. Han åbner øjnene, ser overrasket ud og smiler, ser på dem og mærker spændingen stige i sig. Tillykke med fødselsdagen, siger de i kor og mor sætter sig på sengekanten, stryger ham over håret. Far holder en gave i armene, mens storebror står med lagkagen. Har du sovet godt, spørger mor. Som en havfrø, siger han og sætter sig op. Det hedder en havørn, griner storebror og stiller lagkagen på sengen. Pust, Tarzan, siger far. Og han puster. Puster alt han kan.

Far giver ham gaven og mor tager lagkagen og stiller den på skrivebordet. Det er fra os alle sammen, siger hun. Storebror, dine storesøstre, far og mig, siger hun og sender far et sideblik. Far brummer, at han skal åbne gaven. Den er aflang, når han ryster den lyder den helt mærkelig. Han tror han ved, hvad det er, men han er ikke helt sikker, så han glæder sig ikke for tidligt. Han pakker op, mens de står og ser på ham. Mor, far og storebror. Da han har revet papiret med flagene halvt op kan han se, hvad det er og han giver et skrig fra sig. Åh, mand, råber han, mens han fumler med pakken, går i panik og får den væltet ned på gulvet. Pas dog på, din odder, råber storebror. Far tysser på ham, tager pakken op, åbner den og tager gaven ud. Der er den! En guitar, gul og brun, ligesom den på pladen! Den skinner, strengene giver lyd fra sig, da far giver den til ham. Han sidder med den i skødet, tør næsten ikke røre ved den. Han ser rundt på dem og venter.

Han tager fat om hvad hedder den egentlig? med venstre hånd, svinger guitaren op til maven og lader højre hånd flintre henover strengene. Op og ned går hånden og venstre hånd griber næsten på kommando om halsen? hedder den det?

Han lader venstre hånds fingre gå hid og did, han trykker, slipper, lader fingrene danse. Storebror stirrer på ham, vender sig om mod mor og far. Hvor har han lært at spille? Mor og far ser på hinanden og ryster på hovederne. Jeg ved det ikke, siger far. Mor stirrer på ham med store øjne. I børnehaven? Hun trækker på skuldrene. Jeg ved det ikke, men det lyder da godt. Knægten er et naturtalent, brummer far, det har han nok fra mig. Mor dasker ham på armen. Du har lige så meget talent som en wienerbasse, griner hun. Storebror ryster på hovedet, går hen og tager lagkagen, drejer om på hælen og går ud af værelset.

Far klapper ham på hovedet, siger at nu skal de have morgenmad og lagkage og en gammel dansk, spørger han mor. Vi skal have det hele siger mor og tager nænsomt guitaren ud af hænderne på ham. Kom så, skat, du kan spille alt det du vil senere, men nu skal vi spise. Må jeg tage den med ud i køkkenet? Selvfølgelig, vi lægger den på stolen ved siden af dig, skat. Kom så, synger far og han løber ind i hans åbne favn og bliver løftet,

svunget, fløjet ned af gangen, igennem stuen og ud i køkkenet. Hvor mors veninde og Pigen sidder.

Tillykke, siger mors veninde. Pigen rækker ham en pakke, siger tillykke og løfter et bryn. Tak, mumler han og ser ned i bordet. Åbn den, siger mor. Han tøver lidt, ser hen på Pigen der ser opmærksomt på ham. Han åbner tøvende pakken og lidt efter lidt kommer en stor rød mariehøne med sorte prikker til syne. Den har jeg valgt, siger Pigen og smiler. Den er af porcelæn. Han vejer den i hånden, ser ned i bordet og siger tak. Han stiller den ved siden af sin tallerken og under hele måltidet kaster han blikke på mariehønen og Pigen. Pigen kysser ham på kinden, da de går. Hun dufter af jordbær.

Da han vågner om natten, rækker han hånden ned på gulvet ved siden af sengen og mærker guitarens kolde træ mod sin hånd.

Han er lysvågen. Ved ikke, hvorfor han er vågnet. Måske var det en lyd eller måske en drøm han ikke kan huske. Han ligger og ser rundt i værelset, vænner sig til mørket. Lidt efter lidt får tingene i værelset konturer. Han kan skimte skrivebordet, træet udenfor vinduet rækker sine arme ud mod ham. Gad vide om det snart er morgen, tænker han. Han sætter sig op i sengen og ser sig omkring. Henne på skrivebordet kan han se mariehønen. Han kan faktisk godt lide den, selvom han har fået den af Pigen. Den skinner ildrødt og ser ud som om, at den er i gang med at kravle væk.

Han tog den og guitaren med sig ind på værelset efter far tog på arbejde og mor kørte storebror i skole. Han gik forbi papir og farveblyanter, gik direkte ind på værelset. Han har fødselsdag, så han behøves ikke at tegne i dag. Han tænkte at på sin fødselsdag skal man gøre noget andet. Så han gik ind på værelset. Med guitaren i den ene hånd og mariehønen i den anden. Han satte mariehønen på skrivebordet, så en gang imellem på den, mens han spillede på guitaren.

Der kommer toner fra den som han ikke ved, hvordan han laver. Han sætter bare fingrene tilfældigt på halsen, gribebrættet fortalte far, at det hedder, og lader fingrene vandre, mens han sætter strengene i bevægelse med den anden hånd. Han lader fingerspidserne berøre strengene, nogen gange blødt, andre gange hårdt. Og hver gang kan han høre at det lyder lidt anderledes.

Han kan spille melodier. Han har lyttet til pladen utallige gange, så melodien sidder i hænderne. Han lader venstre hånd danse og sangen strømmer ud fra guitarens indre. Og så har han selv lavet tre melodier i løbet af dagen. Mor kom med frokost til ham. Han hørte hende ikke, så optaget var han. Fingre danser og guitaren danser føjeligt med. Hun satte sig ned og spurgte ham, om nogen af de voksne i børnehaven havde lært ham at spille guitar. Han rystede på hovedet. Mor så ham og sagde, at det også var lige meget, bare han var glad for gaven. Han er glad for gaven. Den er glad for ham. Han hørte storebror og far komme hjem og så op på dem, når de kom for at sige hej og se, hvordan det gik med spilleriet. Han ser op på dem, lader hænderne hvile, smiler og ser så ned igen og lader de svangre fingre danse.

Efter aftensmaden forsvinder han ind på værelset igen. Han lader de andre rydde bordet, og vaske op. Han sidder og med guitaren i hænderne og ser tankefuldt på porcelænsfiguren der truer med at kravle væk. Nu kan han melodien fra pladen og han er ved at få styr på de tre hjemmelavede sange. Han hører stemmer fra tv'et og kan se det blålige skær for sig. Nu sidder de og ser nyheder. Far sidder med benene oppe på fodskamlen. Mor sidder i sofaen og læser. Storebror sidder på gulvet og laver lektier. Og han sidder herinde på værelset og spiller på en guitar, han lige har fået.

Han sidder på værelset og ser med mellemrum på den røde figur, imens han lader fingrene vandre og ud af dette stykke træ kommer der melodier.

Senere kommer far ind, han tager blidt guitaren fra ham og lægger ham til rette i sengen. han kan mærke skægstubbene, da han kysser ham på kinden. Sov nu, Tarzan. Ok far. Han er træt i armene, hans fingre flimrer og han har melodier i hovedet, da han lukker øjnene helt i.

Da han vågner rækker han hånden ned på gulvet og mærker guitarens træ ånde ind og ud. Der er stille. Der er kun de sædvanlige lyde fra huset og far der snorker inde på den anden side af væggen. Det er mørkt og det tager lidt tid før han kan skelne tingene i værelset fra hinanden. Han sætter sig op i sengen og ser ud af vinduet. Ser ud på træet der står og vugger blidt frem og tilbage. Han står ud af sengen, går hen til skrivebordet, lader fingrene glide henover det kolde porcelæn. Han kan mærke de runde sorte prikker på ryggen af mariehønen. Han tager figuren og går hen til sengen, sætter den ved siden af guitaren der ånder ind og ånder ud. Han kravler ned under dynen igen, er lysvågen. Han lader fingrene glide henover porcelænsfiguren, lader hånden glide henover guitaren, lader fingrene danse.

6. Freund

Da han vågner, har han fået en ny ven. Han sidder nede for fodenden af sengen.

Han sidder med benene hængene ud over sengen. Han kan se de ternede overalls. De grønne skotskternede overalls der sidder stramt om livet, men som flagrer for neden. Lige sådan nogen bukser han gerne selv vil have, men som man ikke kan få før om mange år inde i den store by, hvor gaderne er fyldt med et mylder af mennesker, biler og busser. Inde i den by, hvor han skal bo om mange år.

Han sætter sig brat op, kaster sig nærmest ned i forenden af sengen, kaster sig råbende over sin nye ven. Og krammer ham, rører ved hans bløde krop, lader næse røre næse, øjne kigge dybt ind i øjne. Hans krop og ansigt er bløde mod kinden. Og snuden! Snuden er så blød at han næsten bliver fugtig i øjenkrogene. Han er stum af glæde, ved næsten ikke, hvordan han skal udbasunere glæden der sætter sig som en knude i maven. Han ser med åben mund rundt i værelset der er som nyt. Efterårssolen kaster sit lette skær ind i værelset, får plakaterne til at ligne levende billeder der projekteres op på de strålende hvide vægge, solen kaster glans over en ny dag, en ny dag som er blid som mors hånd mod kinden.

Han vælter ud af sengen, falder imens han griner, holder sig på knæet og ser rundt på alle tingene der overstråler hinanden, sætter alle ting i et nyt perspektiv.

Han tager tøj på, retter lidt på tingene på skrivebordet, reder sengen og piler ud på toilettet med sin nye ven under armen. Han stiller sig foran toilettet, lidt på tæer, nynnner, fløjter, synger en sang han opdager til lejligheden. Hans nye ven sidder på kanten af badekarret, med ryggen mod væggen og elegant lænet mod vandhanen. Han vasker hænder, tørrer dem, fløjter lystigt og så skal de gå i parade igennem stuen, hvor terrassedøren står åben, hen til køkkenet, hvor de skal indtage deres sejrsmorgenmad. Mor står derude og vasker op, hun drejer hovedet mod dem, da de kommer stormende.

Godmorgen, skat, siger hun, mens hun tørrer sine hænder i viskestykket og smiler til ham. Godmorgen, halvråber han og rækker sin nye ven hen mod mor der griber fat om hofterne på ham, tager et par dansetrin hen ad gulvet, ser på ham. Hej, nye ven, hvad hedder du så? Han stivner, ser på hende, flår sin nye ven til sig. Freund, selvfølgelig, hvad skulle han ellers hedde? Mor kigger forskrækket på ham, smiler så og siger, at selvfølgelig hedder han da Freund. Hun klapper ham på hovedet og spørger, hvad de skal have at spise. Stegt hval og luftfrikadeller, med kartofler og chokoladesovs, synger han og venter spændt på om mor denne her gang giver efter og serverer den ret, storebror og han altid beder om, når de bliver spurgt om hvad de vil have. Vi har desværre ingen hval, de herrer, siger mor med sin tjenerstemme, men vi kan klare havregrød, ristet brød med pålægschokolade og juice, hvad siger herrerne til det. Det er fint, siger de alvorligt og sætter sig til bords.

Efter morgenmaden går de i triumftog ud i haven, hvor far og storebror slår græs og ordner rosenbusken. Skyerne suser hen over himmelen, det lufter, men solen er varm. Han stiller sig op midt ude på græsset og råber af sine lungers fulde kraft. Se, hvem der sad inde på min seng, da jeg vågnede! Far og storebror stopper deres arbejde, ser på ham. Du har fået en ny dukke, griner storebror. Neej, vrænger han og går truende hen mod storebror. Nu er han en stor vred varulv. Det er ikke en dukke! Det er Freund!

Han fortsætter hen mod storebror, kløerne er fremme nu, han kan mærke kæmpetænderne, skarpe, blodtørstige, hævn-gerrige. Ok, ok, stammer storebror skrækslagent og bakker nervøst grinende væk. Hej, Freund og velkommen til. Han forvandler sig tilbage til et menneske og smiler til far. Se far, min nye ven! Far kommer hen til ham, ugler ham i håret med jordslåede hænder. Hej Stump...og Freund to, siger han. Han tager Freund op og ser nærmere på ham. Øjne, næse, mund, alt er som det skal være. Blød og ren og jomfruelig. Han er fin, siger han og giver ham tilbage til den rette ejermand.

Hvad skal vi gøre med den gamle? Skal vi smide ham ud? Det sortner for øjnene, han kan mærke blodet forsvinde fra ansigtet, hvor forsvinder det hen? når han at tænke før han vender om og stormer ind igennem stuen, ned ad gangen ind på sit værelse. Han er svimmel, da han lukker døren og ser sig om. Han kan mærke panikken komme krybende. Hvor er Freund? Han løber hen til sengen, ser ned bag den, famler i blinde, får fat i den gamle ven. Gode gamle mølædte ven.

Han er slidt. Her og der, hvor pels og hud har skabt en så kærlig friktion at man kan se det hvide stof, ser det ud som om nogen har kørt fars barbermaskine henover den gamle vens ansigt. Det ene øje mangler og næsen ude for enden af snuden hænger og dingler.

Overallsene sidder kun fast i den ene side og hans ene ben er skævt ved hoften. Men det er hans gamle ven. Han sætter de to nye venner ved siden af hinanden, sammenligner, men uden at dømme, tøj, kroppens tilstand, udstråling og karakter. Den står lige. Ingen over, men ved siden af. Og han beslutter at ingen skal ofres, men begge skal bo under samme tag, indtil han dør. Og der er langt til. Han tænker på bedstemor der blev hundrede år eller mere.

Sådan skal det blive, siger han med patos i stemmen og stiller sig i kejserslig positur, med det korte sværd ved siden og kappen slået om, så man kan se guldørnen der er vævet ind i den røde silke. Han klapper i hænderne og hans ord er ophøjet til lov. Men for en sikkerheds skyld skjuler han sin ældste ven i bunden af skabet, nede under bunker af tøj og sko og legetøj. Vi ses senere, hvisker han, da han griber Freund i armen og lister sig ud for at lege skjul med Hund.

Han er træt. Det er aften og han kan høre musik fra storebrors værelse. Da han gik fra stuen sad mor og far og snakkede voksensnak. Om hvad ved han ikke, men det må være vigtigt for tv'et er slukket. De sidder i sofaen, med kaffe og cigaretter og mumle-hvisker. Han kan næsten mærke kulden fra det slukkede tv. De fleste lamper er slukkede, kun de to lamper over sofaen lyser svagt. Han stiller sig op midt i stuen med Freund under armer

og siger Godnat! højt, næsten trodsigt og venter. Mor og far kigger på ham og de breder deres arme ud for at sige godnat. Han krammer far, mærker skæget mod kinden, mor kysser ham, stryger ham over håret og smiler. Da han vender ryggen til dem og går ud i gangen genoptager de deres mumleri. Han er for træt til at være nysgerrig, han skal nok finde ud af, hvad der sker, hvis det er vigtigt. Og hvis det ikke er, så finder han nok ud af det alligevel på et eller andet tidspunkt. Men når tv'et er slukket må det være noget interessant.

Han sætter sig på sengen, tager sokkerne af. Hans fødder er varme af alt det løben efter Hund. Bukserne er mere grønne end brune og hans T-shirt lugter af svedig, vild leg. Han sukker, ligger Freund til rette under dynen, oppe ved hovedpuden, så hans ansigt ligger ud mod rummet. Mor har lagt nyt sengetøj på der dufter af æbler. Han smiler, nyt sengetøj er rart, så absolutski, hvisker han. Han lægger sig til rette under dynen. Og sætter sig op med et sæt. Han havde næsten glemt det! For pokker da! Han flår dynen af og skynder sig hen til skabet og åbner det. Han skal da have sin gamle ven med i seng også! Kvajpande, hvisker han vredt til sig selv, mens han står og ingenting kan se. Han løber hen og tænder lyset i loftet, så er det lidt nemmere at se, mumler han i skægget som en gammel mand, med gråt skæg og en gammel pibe i mundvigen. Han farer hen til skabet igen og roder rundt i bunken nede i bunden af skabet.

Gamle sko, hov, de røde shorts og halløj, en flad fodbold, der er mange interessante ting her, tænker piraten med klap for øjet, mens han graver efter skatten der er markeret med et stort fedt kryds på det gulnede skattekort, de fandt ombord på det skib, han og hans mænd plyndrede for ikke så lang tid siden. Han sætter sig ned og tager en ting ud af gangen og ser lidt på dem. Det er jo ikke fordi han har travlt. Han skal nok nå det hele. Og lur mig der ikke ligger en gammel hockeystav, knækket, men den kan nok bruges til et eller andet.

Han nærmer sig nu. Nu går det hurtigere med at få hevet ting ud. Sokker, trøjer og et ludospil ser dagen lys efter, at have samlet kræfter i det mørke skab og så mine Damer og Herrer, må jeg bede om fuld-stændig ro! Må jeg præsentere. Vores allesammens favorit og gamlestes ven. Nu er han nået ned i bunden af skabet og mangler kun at hive den gamle ven frem i lyset igen, ud af skjulet. Men han er der ikke!

Han standser midt den bevægelse der skulle have udgjort Le Grande Finale. Han roder febrilsk og i blinde rundt i bunden af skabet. Han er der ikke. Han ved, med statsgaranti, at han gemte ham her. Barnligt kaos er garant for gode gemmesteder, det ved alle! Han har tit gemt mønter og flotte sten her for at de ikke skulle blive frarøvet ham af indbrudstyve. Men hans gamle ven er der ikke. Han kan mærke luften forsvinde ud af lungerne, han hiver efter vejret. Hans hoved er helt tomt nu. Der er kun en følelse af at have mistet. Endnu engang står han tilbage med en fornemmelse af at være blevet forrådt. Det er lige som, når storebror tager den største bøj lige foran ham. Nej, ligesom med mariehønsene. Ja! Han ser op mod mariehønen af porcelæn. Men den ugerning er vel gjort god igen. Han begynder at græde. Tårene siler ned af kinderne, han kan næsten ikke

trække vejret, så ondt gør det i ham. Hans gamle ven er væk, frarøvet ham. Hvorfor skal han ikke være her, sammen med ham og Freund? Han kan mærke snot der siver ned i munden, blandet med tårer. Han snøfter hårdt ind. Han har på fornemmelsen at han skal lære en lektie her, han ved bare ikke hvilken. Men mon ikke han finder ud af det på et eller andet tidspunkt også?

7. Ritus

Så er det vist ved at være på tide, siger far med et listigt grin en lørdag morgen, hvor fuglene overdøver radioen i det skinnende køkken. Han er vaklet søvndrukken ud i køkkenet, med ugler i håret. Med hurtige fødder på det kolde gulv, med en pyjamas der sidder forsovet på hans krop. Men han er ligeglad, han vil spise morgenmad, sidde stille og roligt og spise brød med pålægschokolade, drikke mælk og lytte til den dovne ligegyldige morgensnak ved bordet. Lytte til storebrors snak om kampen i eftermiddag, mens mor forbereder besøget af mormor og far mumler ja og nej og nå og andre kommentarer til de ting der bliver talt om, mens han læser avis.

Og så denne varme velkomst. Han tror da den er varm. For han aner ikke hvad far taler om. Han forvandler sig til en træt klog ugle, forsøger at tænke sig frem til, hvad det er far mener, er ved at være på tide. Han opgiver og sætter sig tungt på stolen og lader mor kredse om ham med mælk og chokolademadder.

Mormor kommer, det er ikke så tit, at hun kommer mere. Far siger at det er gået ned ad bakke siden morfar døde. Hvad er gået ned ad bakke? Mormor har altid en lille ting med til ham, sidst fik han et par lædershorts fra...Østrig hedder det vist. Sådant nogen med stropper på. Han bryder sig ikke at gå dem, men måske han burde have dem på, når mormor kommer.

Nå knægt siger far og puster sig op som et søpindsvin. Hans skæg bevæger fra side til side, da han kigger rundt på dem. Nu er du snart voksen, så mon ikke vi skal gøre noget ved den der krabat du render rundt med i gavflaben hele tiden? Hvad for en krabat, tænker han og fører hånden op til munden og rører ved sine læber, vil han sy min mund sammen eller hvad? Han ser sig selv med munden syet sammen som et stort ar. Han gyser, ser hen på mor der smiler og ryster på hovedet. Nu er du blevet for gammel til den der gennemgnavede sut, siger far. Du er en mand nu og voksne mænd sutter ikke på sutten. Han læner sig frem og fisker sutten op af lommen i pyjamassen. Skal vi ikke smide denne her i skraldespanden, Tarzan, spørger han med et smil.

Han mærker det løbe koldt ned af ryggen, som om nogen hælder koldt vand ind under pyjamassen. Han skutter sig og ser på mor og på far der smiler. Det nummer lavede han også med mig, stump, siger storebror med munden fuld af mad og griner så det fyger med mad. Det gør ikke ondt, siger far. Han tager sig til skjortelommen. Du får denne her i stedet for. Han trækker en stor lang cigar frem. Den her i bytte for din sut, siger han og løfter øjenbrynene i et spørgende udtryk. Hvad siger du til det bytte?

Han sidder og stirrer på den lange cigar. Han har haft sutten i så lang tid han kan huske. De er en del af ham. Han har selvfølgelig ikke en sut i gavflaben hele tiden, tit ligger den i en bukselomme, klar til at blive brugt, når situationen kræver det, men alligevel. Smide

dem ud? Han har godt nok kun den her tilbage, han har set efter i den skuffe i køkkenet, hvor mor plejer at lægge dem og der var ingen tilbage. Men den er rar og passer perfekt. Den er tygget til. Ligesom Hunds gule tyggeben. Og man smider ikke Hunds tyggeben ud ustraffet. Han kan mærke at han rejser børster og han skal lige til at knurre, da mor siger, at hun synes at det er en god idé.

Og så er det, at storebror spørger om man kan have en sut, når man skal starte i børnehaveklassen næste år. Far nikker og mor smiler, de ser på storebror der med munden fuld af mad sender et triumferende blik ud i luften og slubrer demonstrativt af den kop med mælk der står foran ham.

Børnehavehvfornoget?

Hans tanker om afsavn og hånden der automatisk er på vej ned i lommen efter sutten bliver afløst af et stort tomt ingenting. Børnehaveklasse, spørger han med rystende stemme. Skal jeg i skole? Han ser vennerne fra børnehaven for sig. De sidder alle sammen i et lokale med en stor tavle og et skelet stående ved siden af døren. Det grinende skelet som storebror har talt endeløst om siden han kom hjem fra skole og de havde lært om, hvordan mennesket var sat sammen. Og han ved instinktivt, at han ikke kan lide børnehaveklasser. Han ser på dem. Skal jeg i børnehaveklasse? hvisker han. Far smiler og ser på ham, mens han skæver hen til mor. Ja skat, siger mor. Du skal jo lære noget og blive klog. Ligesom mig, råber storbror og han begynder at remse tal op i en vanvittig fart. Det svimler for ham. Hvad så med Hund? Hvad med Freund? Hvad med dagens tegning? Hvad i alverden skal han lave i så mange timer om dagen i en skole? Han kan slet ikke overskue situationen. Det er som om et ondt væsen fra rummet har taget kontrol med hans liv. Han ser rundt på dem i køkkenet. Han ved at der ikke er lang tid at reagere på. Han rækker lynhurtigt ned under bordet, trækker sin laserpistol frem og uden at sigte skyder han monstrene der forsøger at æde hans hjerne. Inden de er faldet om og lugten af brændt kød rammer hans næsebor er han ude af køkkenet, på vej ned af gangen, hurtigt ind på værelset, husk at låse og barrikadere!

Han er stakåndet, svimmel, han er en stor sitrende nerve. Han påbegynder den indøvede bevægelse, hånden der med millimeterpræcision om et splitsekund dykker ned i lommen, fingrene der som en robotklo griber fat om sutten, han kan i søvne og husker med et sus af rædsel at hans sut ligger ude på spisebordet ude i køkkenet hos de døde, og sikkert slemt stinkende, uhyrer fra rummet. Og der skal han ikke ud foreløbigt!

Der er gået flere timer. Huset er stille. Han har trukket gardinet for. Han ligger under sengen og lytter koncentreret. De eneste lyde han kan høre er fra rumskibets summen, motorens atomare puls. Men han tager ingen chancer. Måske har monstrene klonet sig selv og mon ikke de lister rundt derude og venter på ham. Han tager ingen chancer. Han har fundet våbnene frem fra gemmestederne. Han er parat, hvis de prøver på noget.

Tankerne om den tortur der venter, har tumlet rundt i hans hoved. Han kan sin tortur. Opremsning af tabeller, cigarrygning, flåning, skalpering, afrevede negle og arme der knækker som tændstikker. Han tager hårdere fat om pulsgeværet, afsikrer det og venter. Nu kan han høre små tegn på, at klonerne er færdige. Der kommer lyde fra stuen, tv'et (portalen) er tændt. Døre åbnes og lukkes stille. Skridt på gangen og mumlen omme på den anden side af døren. De venter. Og han venter. Han tager ingen chancer. Han savner sin sut, men han bider det i sig. Han ligger under sengen og smiler listigt. De får ikke ramt på ham. Om de så ligger en million sutter udenfor døren og med sødladende stemmer (og elektropiskene klar) fortæller ham at alt er ved det gamle, han skal ikke i børnehaveklasse, han må beholde sin sut og for resten ligger der en kasse med en million sutter lige uden for døren, så hopper han ikke på det gamle trick. Han er resolut, snedig, et våben i sig selv. Han er dødsens farlig. Han kan vente. Og i det sekund husker han. Redningen er på vej!

Han kan mærke at det kribler i kroppen af spænding. Han er jo ikke alene! Redningsekspeditionen er på vej. Lysår væk er et hypersonisk rumskib på vej. Hvis det er som det plejer, så er det spækket med den nyeste teknologi. Impulsgranater, hyperrifler, atomgranater, tachyn-drevne raketstyr, hele mololovitten. Han kravler ud på gulvet, rejser sig, tjekker barrikaden, danser en lille sejrdsans. Og hører skridt ude på gangen. Listende, årvågne, forræderiske skridt. Han ved, hvad der kommer nu.

Han hører mor (klon!) banke på døren og spørge med en bekymret (snydepels!) stemme om han ikke kommer ud nu og spiser frokost.

Han bøjer sig ned, griber om pulsgeværet og siger med en lav hård stemme, at de ikke får ramt på ham og at han ikke skal have noget gift. Skatter, siger mor (klon!), kom nu ud, så spiser vi frokost. Mormor er kommet. Mormor? Den er god med dem. Han har ikke hørt nogen eller noget ankomme, det er et trick. Jeg skal ikke have frokost, råber han og sender en chokbølge mod døren. Bare lige for at vise, at der er styr på tingene. Han er jo ikke dum, han ville med det samme kunne høre om nogen var ankommet. En redningsekspedition går ikke stille for sig. Han ved fra de aktioner han har anført, at man altid ankommer med bulder og brag. Døre skydes i smadder, portaler mineres og sprænges i stykker og man sikrer området, hellere smadre for meget end for lidt! Mor (klon!) siger at det må han selv om, men at slippe sutten er ikke verdens undergang. Så er du ved at være voksen. Og skatter, det er heller ikke verdens undergang at komme i børnehaveklasse.

Ikke verdens undergang? Nej, det er meget værre. Det er universets skæbne der er på spil! Han ignorerer fælden og hører mor (klon!) gå tilbage og ligge nye rænker.

Han kan høre dæmpede stemmer fra entreen. Hvad pønser de nu på? Han hører skridt ned af gangen. Nu kommer de! Han tømmer sit hoved for tanker, gør sig klar.

Kom nu ud, brormand, siger storebror (klon!), jeg var også vred, da min sut blev smidt ud, men du kommer over det! Kom ud og spis sammen med os. Mormor er her. Ha, snerrer han. Prøv ikke det gamle trick igen. Han går rasende hen mod døren. Hvor dum tror de

han er? Han sender endnu en chokbølge mod døren. Han kan høre storbror (klon) gispe af forskrækkelse og kaste sig væk fra døren. De trækker sig tilbage! Han smiler bredt, løfter pulsgeværet og hyler sin vrede og triumf ud.

Der bliver stille ude på gangen. Han har vundet tid, men de har de også. De kan nå at udklække (slyngler!) nye planer. Og tiden er trods alt på deres side. Der er nok flere timer til at det hypersoniske rumskib smadrer ind i atmosfæren. Men han viger ikke.

Han venter.

Timerne skrider langsomt frem. Han er ved at være sulten. Men værst er tørsten. Hvorfor fik han ikke forsyninger med? Han bander over sin fejltagelse, ved at det kan blive fatalt. Han overvejer sine muligheder. Han kan nok holde et døgn tid uden vand, men så må han også bryde klonernes belejring. Han tager en beslutning, går hen mod døren. Han lytter, men kan ikke høre noget udenfor. De er nok ved at gøre portalen klar. Han ligger tre impulsminer ved døren og trækker sig tilbage, kryber ned under køjen og lukker øjnene. Han har brug for søvn før redningsekspeditionen ankommer.

Han vågner med et sæt. De forsøger at åbne døren! Hvor lang tid har han sovet? Det er ved at blive mørkt. Han mærker panikken sætte ind. Han ruller ud på gulvet med pulsgeværet klar. Han sætter sig til rette på gulvet, lægger geværet til rette mod skulderen, ser håndtaget på døren bevæge sig nedad. Tiden er gået i stå, håndtaget bevæger sig uendeligt langsomt. Han sveder. Han kan mærke svedperler løbe ned i øjnene. Tiden er næsten sat i stå. Dørhåndtaget er næsten helt nede nu, det er sekunder det drejer sig om nu. Han blinker sveden væk fra øjnene, griber hårdere om pulsgeværet. Håndtaget er i bund, det er bare at skubbe døren op. Han smiler sit varulvesmil. De ved ikke, hvad der venter dem. Impulsminerne er klar til at byde dem velkommen og hvis det ikke er nok, så skal han nok give de pokkers kloner det glatte lag med det her nydelige PIR-200-gevær!

Kom så, snerrer han, kom så og hent mig, knurrer han. I kan få mit lig, hvæser han. Så åbnes døren. Mormor (klon!) stikker hovedet ind. Han kan se hendes grå hår, hendes briller glimter og hun smiler, skal til at sige et eller andet (lade fælden klappe!). Og så kommer der tre hurtige brag. Han bliver blændet af det skarpe lys fra eksplosionerne, han mærker chokbølgerne, men han holder stand og trykker på aftrækkeren. Han kan ikke se mormor (klon!). Eller det vil sige, han kan kun se noget af hendes arm der ligger et par meter fra ham. Og er det ikke hendes briller der ligger henne ved døren? Han bider tænderne sammen, er fast besluttet på at kæmpe til det sidste.

Og nu kan han høre de andre (kloner!) komme løbende. Han venter. Han kan mærke blodet bruse.

8. Rød lakeret æske

I børnehaven laver han en æske. Efter frokost kommer Pædagogen hen og spørger om han vil lave en ting i træ til at tage med hjem. Han rækker sine hænder ud og stirrer på dem. Kan han lave trætingester med disse hænder? Han ser op på Pædagogen og skal til at spørge om hvad han skal lave, da han mærker den store varme hånd lukke sig om sin højre hånd, mens hans blidt bliver trukket ind til de fire andre der skal lave hvad ved han. På det store bord midt i det lyse rum ligger der træplader i forskellige størrelser. Pladerne er tykke og tynde, korte og lange. Der ligger et par save, søm og tre hammere. Han går tættere på og løfter en af savene. Dens tænder gnistrer i solen der kommer ind af de store vinduer ud til legepladsen. I virkeligheden ville han hellere være derude og lege, men varmen og den sødlige lugt af træ og savspånerne på gulvet tiltrækker ham. Disse tænder kan splitte hårdt træ og Far vil blive stolt, når han kommer hjem med et eller andet han selv har lavet. Han har set Far save brædder derhjemme til et hegn og mon ikke han også kan det? Det kan han da vist nok!

Han smiler og lægger saven på bordet og sætter sig ned på en af stolene. Hvad skal han lave? En brandbil? Han har i et godt stykke tid haft et eller andet med brandbiler, den røde farve og stigen på taget rører ved et eller andet dybt i ham, så en brandbil, det vil han bygge. Og han har jo selv set, hvor langt man kan komme med en brandbil. Hvor langt kan man komme med en brandbil, spørger han sig selv. Til himmelen, op til stjernerne, hvisker han. Han vender sig mod Pædagogen og siger at han vil lave en brandbil. Pædagogen stirrer på ham og rømmer sig. - Det tror jeg bliver for svært og jeg skal jo også hjælpe alle de andre. Hvad med æske? Han ser ned i gulvet og tænker sig om. Hmm, en æske lyder ikke så dumt endda. Æsker kan man gemme ting i. Han tænker lynhurtigt på de ting han vil gemme i sin æske. Sin sorte bil, sølv mønten han fandt ude i bryggerset, de fodboldkort, han har samlet. Jo mere, han tænker på, desto bedre bliver idéen.

Endelig! Så er æsken samlet. Han har selv bestemt hvor stor den skal være, målt op og savet siderne ud. Han har koncentreret med tungen stukket lidt ud i mundvigen, ligesom Far, savet langs den linje pædagogen har tegnet med en lineal. Han har mærket sveden bryde frem på panden, her er varmt herinde, er det ikke? Og så har han fået hjælp til at banke sømmene i. Han har bedt Pædagogen om at sætte et par små indvendige hængsler på. Med sine store hænder skruer han hængslerne på, overvåget af et par falkeøjne der ser alle fejltrin. Med svedige hænder (og underdanig hjælp) har han skabt en æske. En æske der er så raffineret, at man næsten ikke kan se sømmene i siderne. Men han mangler lige det sidste før den er perfekt. Man må ikke kunne se sømmene overhovedet! Pædagogen

ser på ham og siger at det ikke gør noget, at man kan se dem. Ja så, tænker han og stirrer ned i gulvet, men den er ikke god nok. Hvad kan man gøre?

Han sætter sig ned på en stol og først nu lægger han mærke til de andre der bikser og bakser med deres æsker. Han er jo langt foran dem!? Han har arbejdet så koncentreret, at de andre er stenaldermænd ved siden af ham. Han ser på deres lave pander, deres udstående øjne og han kan luge deres desperation langt væk. Og deres grynten, den er jo uudholdelig! Han rejser sig og går på toilettet, så han bedre kan koncentrere sig om den næste og afgørende fase i dette stykke geniale ingeniørarbejde, han er i gang med.

Han stiller sig foran det fedtede spejl og ser på sit ansigt. De tykke briller sidder skævt og hans hår sidder og ugler. Hvad gør en smart mand nu? siger han højt og smiler det Fokuserede Farsmil.

Han tænder for vandhanen og vasker hænder, han tager brillerne af, han sprøjter vand i ansigtet, så der kommer vand på spejlet. Og så får han en fremragende idé.

For at skjule sammenføjningerne skal de dækkes af et eller andet der har samme farve som træet. Han skynder sig ind i det lille rum, hvor klippeklistre-sagerne er. Han åbner den øverste skuffe (samme skuffe han for et halvt år siden bankede hovedet op i, da en eller anden klodsmajor (Mor elsker det ord!) ikke havde lukket skuffen, mens han rodede rundt nede i skuffen med pensler) og tager den hvide tube med den flydende lim. Han hyler sejrssikkert mod månen, mærker de store skarpe savtakker i sin mund, mens han hyggelister sig tilbage til fabrikerummet, hvor hans små rummonsterslaver taler mumlende sammen på det rene kaudervælsk. Han ser hen på Pædagogen der intet forstår og går så hen til sit kommende mesterværk (dem laver han mange af som voksen, men ingen kender til dem). Han tager æsken og presser en lille klat lim ud, hvor et af sømmene er slået i og bukkes lynhurtigt ned. Han arbejder hurtigt nu, limen må ikke nå at tørre, så er alt slut! Han laver en lille bunke af den savsmuld der ligger på gulvet som støv. Han samler savsmuldet i sin hånd, retter sig op, ser om andre ser hvad han gør. Dette er hans hemmelige opskrift på succes, ingen andre skal stjæle den fra ham! Derefter dupper han lidt efter lidt savsmuldet oven på limen, så sømmet forsvinder. Færdig med første søm, det ser ud som om der mangler et søm, men han ved bedre. Han mærker en varm bølge af hemmeligholdelse skylle igennem sin krop. Han har fat i den rigtige ende her.

Efter et kvarters sveden og panderynken er sømmene skjult, nej, de har aldrig været der. Så mangler han kun sammenføjningerne, der hvor træstykkerne møder hinanden. De har aldrig været der efter en halv time. Hans æske er en enhed, han smiler ved tanken om dette stykke umenneskelige perfektion. Som i virkeligheden jo ikke er færdig endnu. Han har gemt isen på lagkagen (hvor har han det fra?), det allervigtigste, det der gør æsken så overjordisk i sin præcision og skønhed, at Kejser Ming må flå sig i skægget af forbavselse. Han smiler stort, da han spørger Pædagogen om der er noget rød maling, så han kan male sin æske brandbilsrød. Ja, det er der da, men er det sikker på at æsken skal være rød?

Absolutski med store bogstaver, siger han selvsikkert. Så kom med, så finder vi malingen til dig og måske du skulle lakere den også, så den skinner mere?

Han nikker tavs, ærgrer sig over sin uvidenhed.

Med rød maling på hænderne står han og betragter sin æske. Den er lydefri, smuk og en studie i ophøjethed. Han ser hen på de andres tingester. De har også fået en gang maling, men mangler helt klart klassen. Hans er bare mere rød, den skinnede lak – som der ikke er mere af, han kom til at vælte resten på gulvet, det gør ham ikke ond, vel? blot beskyttende over for sit enestående værk? – lyser lokalet op. Han ved med sikkerhed at han her i dag har skabt noget smukt. Det er han ikke i tvivl om. Æsken har ingen sammenføjninger, der er ingen tegn på at den er lavet af træ og metal, den er bare et hele. Dette er hans Hermeneutisk Lukkede Æske. Han knytter hænderne nede i bukselommerne, ser tilpas ydmyg ud, så de andre ikke bliver slået ud af den.

Han bliver siddende, da de andre går ud på legepladsen, mens æskerne tørrer.

De er på vej hjem. Mor siger ikke noget. Hun trommer på rattet, skuler til de andre bilister. Så ved han at den er gal. Hun dufter heller ikke af æbler i dag. Så er den hel gal. Er det ham der har lavet et eller andet galt? Han tænker lidt på de sidste dage og er sikker i sin sag. Han har været sød, tilgængelig og holdt sig ude af problemer. På den anden side, så ved man aldrig med de voksne. De er jo ikke rigtige mennesker, det er basal viden.

Han tager æsken op af posen, ser på den. Den er så rød, så skinnende, at han må knibe øjnene sammen. Han skæver over til Mor der kører stærkt. Han kunne ikke rigtig lide hendes hurtige blik på æsken, hendes afsnuppede Ja, den er fin og så på med tøjet. Det er som om hun er et helt andet sted. Måske hun er en robot de har sendt for at køre ham hjem. Han smiler ved tanken. Nej, Mor er ikke en robot, hun er Mor. Men en lille flig af tvivl bliver alligevel hængende. Han åbner æsken, ser på de rødmalede hængsler. Det er altså godt lavet, det må han give pædagogen. Det sværeste var dog at male den indvendigt ud at klatte. Men med tålmodighed og så lidt mere tålmodighed lykkedes det. Derefter er det ren rutine at lakere den indvendigt. Han lukker låget og løfter det igen. Der kommer ikke en lyd. Perfektion, hvisker han.

Hvad siger du, skat, siger Mor med en stemme der forsøger at lade som om alt er som det skal være.

Ikke noget.

Hun ser hurtig på ham og drejer ned på vejen, hvor de bor. De gule murstenshuse er sure ud i dag, selvom solen skinner. Der er ingen der roder i haverne, ulvene er på ud, tænker han, da de kører ind i garagen.

Han holder posen op mod brystet, da han kommer ind i køkkenet. Hvad sker der? Skufferne er trukket halvt ud og der står tallerkner i stabler på spisebordet. Han løfter øjenbrynene, kniber munden sammen om piben. Et mysterium der må løses. Han går

hurtigt ind i stuen, ser sig omkring. Sofaen er trukket midt ud på gulvet, der står kasser op ad væggene der er tomme, billederne er væk, lamperne er taget ned.

Så slår det ham. Han løber mod sit værelse, døren er åben. Han kan høre stemmer fra Mor og Fars soveværelse. Han stormer ind på værelset og sukker hårdt. De er ikke gået i gang her endnu. Der er stadig tid. Han lægger posen med æsken på sengen og ser sig rundt.

Hans bøger er væk, væggene er bare. Der står et par kasser ved siden af skrivebordet. Han går hen og åbner de to skuffer og smiler. De er ikke tomme endnu.

Han smider sin jakke på gulvet og går hurtigt ind i soveværelset, hvor han ser Far og Storbror og Onkel pille skabene fra hinanden. Hej Stump, siger Storebror. Far ser på ham og smiler. Hvad så, Tarzan, går du i gang med at pakke dit skrivebord ned? Kan det være i en kasse? De hyler af grin. Bare det du har i det, siger Far. Ja, før kreditorerne tager det også, råber Onkel. Far ser på ham. Ja, den er god nok, vi må hellere komme af sted før de kommer. De ler højt, men bliver stille, da Mor står i døråbningen og ligner et tordenvejr. Hun har røde kinder og hendes øjne er sammenknebnede. Så stopper I, siger hun. Far og Onkel stirrer på Storebror der stirrer ned i gulvet. Mens tiden står stille løber han ind på værelset, lukker døren og åbner sine skuffer.

Han tager sin æske op af posen. Stiller den på skrivebordet. Værelset er oplyst i et stærkt rødt lys nu.

Det er jo helt vildt, tænker han. At hans æske kan lyse værelset så meget op. Det er selvfølgelig et mesterværk, mumler han og ser ud af vinduet, hvor solen er ved at gå ned. Han åbner den ene skuffe, lægger det hele ud på bordet. Det samme gør han med den anden. Alle de ting han holder af og som kan ligge i skufferne er her på skrivebordet. Men der er ikke plads i æsken til det hele, så han må vælge noget ud.

Det bliver jo en næsten umulig opgave, mumler han med mumiegravrøst, mens bandagen omkring hans krop flager i den milde ørkenbrise.

Men det må gøres. Beslutningen må tages. Og det senest i morgen tidlig. Klokker ti skal hans værelse være tømt, har Mor sagt. Han sukker. Nej, han kan ikke tage en beslutning på tom mave. Efter maden, hvisker han og ser på sine skatte.

Mørket er faldet på, også over køkkenbordet. Der bliver ikke sagt et ord. Alle spiser med øjnene rettet ned i tallerkenerne. Selv Onkel siger ikke noget. Så er den helt gal, han er vaccineret med en grammofonstift. Kan man det, tænker ham slukøret, men smiler da han kommer til at tænke på aftenens projekt. Hvis de voksne er sure, så må de selv om det. Han har ting der skal gøre. Om mange år vil han selv stirre ned i tallerkener og være en sur voksen, der vil være skænderier, skilsmisser, dødsfald. Men lige nu skal han spise hurtigt som Hund, men uden at savle og slubre. Særligt meget.

Han skubber stolen bagud, siger tak for mad og efterlader en fæstning af tavshed bag sig. Sure riddere, mumler han, mens rustningen larmer som han rider ud for at redde skatte og skjoldmøer.

Tingene er lagt på rad og række, seks rækker med fem i hver. Han stirrer på alle de skatte han har samlet. Hvordan skal han dog kunne vælge? Det er jo umenneskeligt, brøler han.

Et såret dyr, på flugt fra mændene med faklerne. Hvad Skal Med? Ok, Sølv mønten. Sneglehuset fra Stranden. Den Sorte Smadderkasse. Den Ægyptiske Bille. Fotografiet af den Bare Kvinde. Trillefløjten. Patronen. Glaskuglen. De er sikre. Han åbner æsken, lægger dem forsigtigt skattene derned, så de ligger tæt sammen. Hvad så nu? Han ser ud ad vinduet, månen er fuld. Han trommer på bordet med den ene hånds fingre. Tager sig sammen. Overvejer et sekund at smide det hele i posen, så er det problem løst, men æsken skal fyldes. Og kun det der kommer med i den overlever. Den beslutning er jo taget, det er på tide at blive voksen. Ligesom Storebror der ryddede ud i sit værelse forleden. Han vendte sig om mod ham, midt i oprydningen og sagde, at han havde chancen for at smide alt muligt lort ud, skille sig af med at det barnlige bras. En ny fase skal begynde, jeg træder ind i de voksnes rækker. Han grinte og vendte øjne. Far er altså ret underlig engang imellem. Hvad med dig, mester, skal du ikke også træde ind i en ny fase? Det ved jeg ikke. Du skal jo begynde i skole snart, så har du ikke tid til at lege med alle de ting alligevel. Smid noget af det ud og gem det du allerbedst kan lide. Stik så af med dig, før jeg pakker dig ned i en kasse og sender dig til Afrika. Da han rydder det sidste rod væk fra gulvet, giver det et sæt i ham. Det er da noget af Mormors brændte gebis der ligger i hjørnet. Han knytter hænderne, nu må han gøre sig usynlig, forsvinde fra jordens overflade i en lang periode. Først dukke op om mange år. Når tingene er faldet til ro. Hvis de nogen sinde gør det.

Han tvivler.